

Εἰς τὸν ἀγαθὸν καὶ ἀνεψιὸν

Ἀριθ. 132871

Ἐκδοτὴς

ΚΛΕΙΩ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ

ΕΤΟΣ Α΄ 1885. ΤΟΜ. Ι. ΑΡ. 1-24.

ΠΑΡΕΙΛΗΦΘΗΝΤΩΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μητροπολιτικῆ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑ
ΛΕΙΨΙΑ

ΑΡΙΘΜ. 24.
Τύμος Α΄.

Δευτέρα, ἑβδομήδεα ἀπὸ 1. Ἰανουαρίου ἑκάστον ἔτους, ἑξατά μόνον καὶ προληπτικαί
Πανεπιστημίου φεβρουαρίου, πρ. 20 ἡ μόνη. 10.

ΕΤΟΣ Α΄.
τῆ 15/27. Δεκεμβρίου 1886.

Ἡ ΦΙΛΟΠΟΣΙΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΙΣ ΛΑΟΙΣ.

Κατὰ τὰ τελευταία ἔτη ἐπανελημμένως ἐγένοντο διάφοροι καὶ σφοδραὶ συζητήσεις ἐν τοῖς εὐρωπαϊκοῖς κοινοβουλίοις περὶ τοῦ ζητήματος τῆς περιστολῆς τῆς χρήσεως τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων πνευματωδῶν ποτῶν, ἰδίᾳ δὲ ἀπὸ τινος ἤρξαντο καὶ ἐδίω, ἐν Γερμανίᾳ, καὶ ἀλλοχοῦ νὰ σχηματίζωνται σύλλογοι, σκοπὸν ἔχοντες νὰ περιορίσωσιν ὅσον τὸ δυνατὸν τὴν κατάχρησιν τῶν ποτῶν, ἣτις ὀλονέν ἐξ-απλουμένη καὶ διαδομένη εἰς τὰς κατωτέρας τῆς κοινωνίας τάξεις κατήντησεν ἐπὶ τέλους μίᾳ τῶν φοβερῶν καὶ ἀνιάτων σχεδὸν πληγῶν τῆς σημερινῆς κοινωνίας. Ἐντεῦθεν λαβόντες καὶ ἡμεῖς ἐπ' ἐσχάτων ἀφορμῆν, παρέχομεν παρακαταίοντες πληροφορίας τινὰς καὶ σημειώσεις περὶ τῆς φιλοποσίας παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς τῆς ὑφηλίου.

Ἐκ τῶν λαῶν τῆς σκανδιναυικῆς χερσονήσου μόνον οἱ Νορβηγοὶ κυρίως κατάρβω-
κλμκ. τόμος α΄.

σαν ν' ἀπαλλαγῶσι τὴν σήμερον τῶν κινδύνων καὶ τῶν ἄλλων ἐκ τῆς ἀμέτρου χρήσεως ἀνοπνεύματος προερχομένων βλαβῶν. Καταναλωσικοὶ μόνον τὸ τρίτον μέρος τοῦ ἐν Σουηδίᾳ καὶ τὸ ἕκτον τοῦ ἐν Δανίᾳ ἐξοδευομένου ἀνοπνεύματος, ἀν καὶ ἄπωροτῆτος ἀντικαθιστῶσιν αὐτὸ διὰ βαρέος τινὸς ζύου, ὁμοίου πρὸς τὸν ἐξαγόμενον ἀγγλικόν.

Μεταξὺ τῶν Σουηδῶν καὶ τῶν Δανῶν, ὅσκινας ἀμφοτέρωθεν θεωροῦνται ὡς οἱ μέγστοι φιλοπόται τοῦ κόσμου λαοί, ὕψισται ἡ μόνη διαφορὰ, ὅτι οἱ μὲν πρότεροι μεθύουσι συγχρότερον, οἱ δὲ δεύτεροι πίνουσι διαρκῶς καὶ ἀκατακόστωτος, χωρὶς ὅμως νὰ κατανώσιν εἰς μέθην. Ἐν ἄλλοις λόγοις οἱ μὲν πάσχουσιν δὲν ἀλκοολισμῶν, οἱ δὲ τὸν ἐτι χεῖρονα καὶ φοβερῶτερον χρόνιον. Ἡ διαφορὰ εἶνε ἡ αὐτὴ, πρὸς τὴν ἦν καὶ ὁ Μάξ Νορδᾶου εἶρε μεταξὺ τῶν παρισσιανῶν καὶ τῶν ἀγγλικῶν ἢ γερμανῶν ἐργατῶν.

ΒΕΝΕΤΙΚΗ ΚΑΛΑΘΗ. Ἐικὼν Blaas.

Ο παριστιανός εργάτης σπανίως μεθύσκειται, επειδή όμως δι' όλης τής ημέρας, είτε όταν φάγη είτε μί, πίνει συγχρόνως ποτήριον αφινδιού ή άλλου τινός „δηλητηριώδους“ ποτού, δια τούτου ύπόκειται εις περισσοτέρας νόσους και ταχύτερον θάνατον παρά τόν συγχότερον μεθύοντα εργάτην τών ξένων χωρών.

Ελβετός τις λόγιος, ασχολούμενος περί την στατιστικήν, λέγει έν τινι εσχάτως δημοσιευθέντι σπουδαίω συγγράμματι του, ότι „εις τās Ήνωμένες Πολιτείας δέν πίνουσι δια να πουν, αλλά δια να μεθύσουν“, πιστεύει δέ ότι ή εξίς αυτή καθιερωθή πλέον και εις αυτήν τήν Μεγάλην Βρετανίαν καθ' όλης τās καθ' εκάστην καταβαλλομένης έναντίον του κακού προσπαθείας, και τούς άπειροπλήθεις συλλόγους τής έγκρατείας και τής λιτότητας.

Έν τών συγγραμμάτων του διαστίμου άμερικανού νευρολόγου Dr. Beard μανθάνομεν, ότι ή τήν σήμερον έπικρατούσα νευροπάθεια, καρπός τών πυρετωδών προόδων του πολιτισμού και τής άποστεγνωσίσεως του κλίματος, οθεί εις τήν πσιν οινόπνευματος, εξανομάζει δέ τούς άπαξ ύποκύφαντας εις τήν έπιρροήν του διεγειρόντος τά νεύρα ποτού τούτου να εξακολουθήσι να τó πίνουσι. Άλλ' ύπάρχει εκά και έτερόν τι έθιμον έπαυξάνον και ύποβάλλον τήν κακίαν ταύτην, τó Κέρασμα. Σπανίως συναντώνται εις τó καπηλειόν άμερικανού χωρίς εις εξ αυτών να πληρώνη τά ποτά τών άλλων, μεθ' ό έτερος αναλαμβάνει τήν ύποχρέωσιν ταύτην και ούτω καθ' εξίς μέχρι του τελευταίου. Η αυτή κακή συνήθεια έπικρατεί και μεταξύ τών εργατών τής Σουηδίας, εσχάτως δέ ήρχισε και έν Γαλλία ή αναφανήται αυτή συχναίς υπό τó όνομα Τουρνέο.

Έν γένει όλιγον μόν εις γνωστόν, άλλ' άληθέστατον, ότι κατά τά τελευταία έτη του αιώνος τούτου έν Γαλλία λίαν διεδόθη ή πόσις βρακής, έν ή εις τās άλλας χώρας έμεινε τοδλόχιστον στάσιμος και εις τινας μάλιστα εξ αυτών, ως έν Νορβηγία, και ήλαττωθή. Έν έτει 1830 ή έτησία κατά μέσον όρον κατανάλωσις ήτο 2 1/4 λίτρων κατά κεφαλήν, μέχρι δέ του 1880 ήξέθη εις 7 1/2 λίτρας, ποσόν άνωτερον και του έν Άγγλία καταναλισκομένου, ένθα δέν ύπάρχει όνος, έν ή ή Γαλλία εις μια τών εις όνον εύφοριζώντων χωρών τής γής, ήτο τοδλόχιστον πρό τής φυλλοξήρας τιαύτης και εις άκόμη μεταξύ τών οινόπνευμα πίνόντων λαών. Η θλιβερά και όλεθρία αυτή αύξησης τής καταναλώσεως εξηγείται εκ τών όσα μανθάνομεν περί τών έπικτήτων έξεων και ήθών του λαού τούτου. Έν έτει 1876, διηγείται ό άνωτέρω μνημονευθείς Έλβετός, εσηματίσθη έν Παρισίαις Λέσχη γυναικών, πινουσών αφινδιον. Έν ταις τακτικαίς αυτών συνεδριάσεσιν τά εξημβλωμένα ταύτα όντα τής κοινωνίας άπειχον πάσης οιασδήποτε τροφής και έπινον μόνον όσον τó δυνατόν περισσύτερα ποτήρια του ίδιζόντως καταστρεπτικού τούτου ποτού, εκείνη δέ ή όποία άνδίστατο περισσότερον εις τήν έπήρειαν του δηλητηρίου, εξέλέγετο πρόεδρος τής λέσχης δια τόν προσεχί μήνα. Τή 13. Ιανουαρίου 1873 εδρεν ή άστονομία έν τινι πλατεία τών Παρισίων γυναικα πεπηγυίαν εκ του ψύχους, ήτις συνελούσα εις έκαστήν όμολόγησεν, ότι κατά τήν έσπέραν εκείνην έπικε 12 ποτήρια καθαρού αφινδιου. Προσέθηκε δέ ότι ούδε στα-

γώνα ύδατος άνέμιξεν εις αυτό δια να μη καταστρέψη τó άρωμα του ποτού. Παρομοία τις κατάστασις εξημβλωμένου γευστικού νεύρου παρεκίνησε και τούς βέλγους εκείνους εργάτας, περί όν ό Dr. Barello έν τινι συνεδρίω κατά τής φιλοσοφίας, συνελοθέντι έν Βρυξέλλαις, διηγήθη ότι είδεν αυτός εις τήν γινέβραν των εγγέοντας και θεατόν εβό. Τά βέλγιον εις μια τών χωρών εκείνων, έν αίς έπ' εσχάτων ήρχισε να γίνηται έπαισθητή ή κατανάλωσις οινόπνευματωδών ποτών, άτινα πίνονται κατά προτίμησιν, ως και έν Γαλλία συμβαίνει, όταν ό στόμαχος ήνε κενός. Κοινότατον όμως έν Βελγίω, ως και έν Γαλλία, έθιμον εις να πίνωσι μετά τόν ζύθον ή τόν όνον βρακήν, pour les faire passer, τó αυτό δέ συμβαίνει και έν Βερολίω και εις πολλά άλλα μέρη τής Γερμανίας, ένθα μετά τόν ζύθον άπαραίτητον θεωρείται και ποτήριον βρακής ή άλλου τινός πνευματώδους ποτού. Ο Γάλλος μάλιστα δέν ευχαριστείται να πρή μετά μισημβρίαν τόν καφέ του χωρίς του petit verre, ήτοι άρωματικού τινος πνευματώδους ποτού.

Έν Ολλανδία οι μάλλον παραδεδομένοι εις τήν πολυποσίαν εις οι εργάται, ότινες καιτοι εσηληραγωγημένοι και ασχολούμενοι εις εργασίας, άτινες θα κατέβαλλον πάντα μη έχοντα σιδηρούς και νευρώδεις μυώνας, έν τούτο άποθνήσκουσιν ένωρίς, διότι δηλητηριάζονται δια τού οινόπνευματος. Μία λίτρα γινέβρας καθ' εκάστην δια πολλούς εξ αυτών εις τó ελάχιστον ποσόν του άπαραίτητου αυτού ποτού. Οστις δέ θέλει να μισθώση αυτός, όφείλει να συμφωνήση εις τόσας και τόσας λίτρας βρακής, κατόπιν δέ δύναται να προσδέση και τινι έκαστοτά δια τας άλλας άνάγκας τής ζωής, άτινες δέν συγκαταλέγονται εις τó εδος τής γινέβρας. Ολοι αυται αι άνάγκαι θεωρούνται δευτερευούσης φύσεως, πρώτη δέ και κυρία άνάγκη εις τó δηλητηριώδες ποτόν. Τά χρήματα ως μόνον μισθόν άποποιόνται πάντοτε, διότι ή πρώτη και τελευταία αυτών άνάγκη εις ή γινέβρα, εκτός δ' αυτής ούδεμίαν άλλην γνωρίζουσι.

Τό έναντίον συμβαίνει παρά τούς Ρώσους. Κατά τας νεωτέρας πληροφορίας ό ρώσος εργάτης δέν πίνει καθ' έξιν και μόνον άπλώς και ως έτυχε. Δέν πίνει μόν συχναίς, άλλ' όσάκις πρή πρέπει και να μεθύσθη. Έν τούτοις ύπάρχει όμως διαφορά τις μεταξύ τών κατοίκων τής μεγάλης και τής μικράς Ρωσίας. Οι πρώτοι δέν πίνουσι συνήθως καθ' εκάστην, άλλ' άμα παρουσιασθή τις εύκαιρία και έκτεθείσιν εις τόν πειρασμόν, καταλαμβάνονται εις όπό μανίας και άκαταπαύστως πίνουσιν επί όλοκλήρους ήμέρας και εβδομάδας άκόμη. Πολύ νηφαλιώτεροι εις οι κάτοικοι τής μικράς Ρωσίας, οι όποιοι δέν παραφέρονται εκ του ποτού, αλλά θυσιάζουσιν εις τόν Βάκχον μόνον όσάκις πρόκειται να διασκεδάσωσι και εθθυμήσωσι.

Τό αυτό δύναται να βρηθή και περί ήμών, τών Έλλήνων, καιτοι στερούμεθα έν τώ ζητήματι τούτω τών αναγκαίων στατιστικών πληροφοριών. Οπωςδήποτε γνωστόν εις εις πάντας, ότι ό Έλλην άείποτε διεκρίθη επί νηφαλιότητι και λιτότητι περί τας διαφόρους σοματικας απολαύσεις, και μάλιστα τας έν είδει βευστής ούσίας παρεχομένης, άν απόλαυσις δύναται να όνομασθί ή δια δηλητηριωδών και θανατηφόρων ποτών άπονάρκωσις τών ήμετέρων αίσθητηρίων.

ΕΜΩ, Η ΜΙΚΡΑ ΚΙΟΥΡΤΙΣΣΑ.

Η μικρά Έμω ήτο όραία. Καίτοι δέ οι γονείς και ύλα τά λοιπά μέλη τής άγρίας οικογενείας, εις ήν άνήκε, τó εγνωρίζον, αυτή ούτε καν τó έμάντευε, διότι κανείς δέν ειχε τή τó είπει μέχρις εκείνης τής εποχής. Τούτο όμως ήρχισεν ήδη να σκέπτηται να τó κάμη ό σείχης τής φυλής, επειδή πρώτος αυτός παρετήρησε μετ' εύαρεσκείας τó άγριον βόδιον, τó όποιον εξήνθει μεταξύ τών οπαδών του. Άν ήθελε τις ν' άποκτήσθι τι από τόν άστέρην σείχην, — ό όποίος παντού ήτο γνωστός δια τήν σκληρότητα και άπαυθροπλίαν του, — άπεινετο πρώτον προς τούς γονείς τής Έμοϋς, οι όποιοι άμέσως έστειλον τήν μικράν με δύορά τινι προς τόν σείχην, και ούτος άμέσως εξέπληρου τήν αίτησιν. Άλλά δέν παρήλασε πολλός και ήρχισεν να δύσχυρίζονται εις τόν τόπον, ότι ό σείχης και έταν άκόμη ή Έμω με κενός χείρας επήγαγε προς αυτόν, κομμίαν παρά κλησιν τών μαιρών της ματιών δέν ήδύνατο ν' άποκρούσθι.

Σήμερον επρόκειτο να γίνη μέγα πολεμικόν συμβούλιον παρά τούς γονείσι τής μικράς κόρης. Μέγας κίνδυνος ήπειλει όκτώ όραίους κουρδούς νεανίας και μεταξύ αυτών τόν γενναίον Μεκκόν, ό όποίος από κομμίαν ληστρικήν εκδρομήν δέν έπέστρεφε χωρίς να φέρη και δύοράν τι προς τήν μικράν Έμω, όλίγα τινά μέγιστα ψευδομάργαρα, ή ποικιλόχρουν τι μαυδήλιον, ή και ζεύγος κτριών εύμαριδων, τας ύποίας ή μικρά κόρη μόνον τας έορτάς, και τότε δια να μη τας χαλάσθι άντι να τας φορή εις τούς πόδας, τας έκράτει πάντοτε εις τας χείρας. Οι νέοι ούτοι είχαν έπισόρει επί τήν κεφαλήν των τήν όργην του σείχου, διότι ληστεύσαντες μεγάλην τινά έμπορικην συνοδίαν είχαν κρατήσει δι' έαυτούς τó μεγαλύτερον και έλκυστικώτερον τής λαίας μέρος. Άλλ' ό προδότης δέν κοιμάται. Είς εξ αυτών, θεωρών τόν εαυτόν του άδικηθέντα υπό τών άλλων, παρεπονήθη όλιγον, φαίνεται, μεγαλοφώνως και του άσκόπου τούτου θορούβου συνέπει ήτο να ήνε ήδη άπαντες κεκλεισμένοι έν τινι στενή και πνηρηθ' άποθήκη, επειδή παρά τούς Κουρδούς δέν εις ήχθη άκόμη ή χροίσις έν γένει τών φυλακών. Έμφοβοι οι θήλαις συγγενείς τών περιορισθέντων, μητέρες, άδελφαι, σύζυγοι και μνησταί, έδραμον γοερώς θρηνούσαι προς τόν καινοσφη Ταιμερλάνον και ήσπάζοντο, χάρην ζητούσαι, τούς όμους και τó κάτω μέρος τών ποδών του. Άλλά μάτην' ό φιλόπαξ σείχης, θεωρών τά ιερώτατά του αίσθήματα προσβεβλημένα, ήτο ζένος προς πάσαν εύπλαγγήναι. Μόνη ή Έμω ειχε πλέον άπομείνει ως τελευταία άγκυρα έλπιδος έν τούτοις και αυτή ή μητηρ της τήν φοράν ταύτην όλίγην έμπιστοσύνην ειχεν εις τήν έπιρροήν της, διότι ό σείχης ειχεν όρκισθί τόν φοβερώτατόν του έρκον, ότι ήθελεν εκδικήσθι τήν άπάτην δι' αίματος, δέν ειχε δέ κατορθώσει να τόν καταπαύσθι ούτε καν αυτή ή πρό τών ποδών του κατάκλισης όλων τών ύπεξαιρεθέντων λαφύρων. Έπλ όκτώ όλοκλήρους ήμέρας οι φυλακισμένοι νεανία ήσαν ήναγκασμένοι όρθιοι να κοιμώνται, ό δέ σείχης εξηκολούθει να ήνε άκαμπτος, έως όδ επί τέλους αι παρακλήσεις τών άπαρκαμυήτων γυναικών κατορθώσαν να άρσινον όλους τούς διαταγμούς τής μητρός τής όραίας κορασίδος. Οδου λοιπόν σήμερον ή Έμω έστολισθη μετ' ιδιαιζούσης φροντίδος δια τήν έκτακτον ταύτην προσβείαν της' μία νένυμφος τή έφερε τά όράτια του γάμου της πέδιλα, πεποικιλμένα δια

γυναιών μαργαριτών και κεκοσμημένα δια μεταξωτών κροσσών, μία άλλη τή ένέδυσε τó καλλίτερον της φόρεμα, τó όποιον γύρω γύρω ειχε κεντήσει ή περιφημότερα κεντήτρια τής φυλής. Είς τά ότα τή έκρέμασαν μεγάλους, χρυσούς δακτυλίους όμοίους προς εκείνους, τούς όποιους τόν παλαιόν καιρόν έλαβεν ή Ρεβέκκα παρά του Έλιέζερ, και επί τής κεφαλής έπέθη κάλυμμα καινούργες, χρυσοποικίλτον και έχον διάφορα όράτια χρώματα' ως περιδέραιον έφερε τά βικα της τεμάχια κοραλλίων και τά μεγάλα και άπαστρόπωνα ψευδομάργαρα, τά όποια ό Μέκκος τή ειχε χαρίσει. Είς τας χείρας τή έδόθη ως δώρον προς τόν σείχην ζεύγος τρυγόνων εξ εκείνου του γένους, όπερ έν Άραβία καλείται Κερίμ, επειδή, λέγεται, ή φωνή των όμοιάζει πολύ προς τó „Iia Kerim“ (ο ύεε). Μεγάλη άμαρτία θεωρείται να κρατήσθι τις περιορισμένα τά όράτια ταύτα και μεταγγολικα πτηνά, τά όποια εις τó άνώτερον μέρος του λαμού έγρουσι μέλανα και πολύ όρατια κεχαραγμένον δακτύλιον. Τέλος μετά πολλας προετοιμασίας ή Έμω ήτο έτοιμος προς άποστολήν. Άλλά δέν θα λησμονήσθι άρά γε τας προφορικας δοθείσας εις αυτήν όδηγίας και διδαχάς; Δέν θα φοβηθή άρά γε να φιλήσθι τας χείρας του σείχου, να περιγράψη τó άλγος και τήν θλίψιν τών συγγενών και καθώς πρέπει να εκδέσθι τήν άπόφασιν τών νέων, όπως μη περιπέσωσιν έν δευτέρου εις τó αυτό άμάρτημα;

Ο ήλιος εκπέμπει σήμερον καυστικώτερας ή άλλοτε τας ακτίνας του' ό σείχης διέταξε να στραώσωσι τόν τάπητά του πλησίον του ποταμού και έδω άναπαύεται στηριζόμενος έφ' ένός χρυσοκνήτου προσκεφαλαίου. Μία τών γυναικών του ίσταται παρά τήν κεφαλήν του και κινεί τó πλατύ όπίδιον άκαταπαύστως ύπεράνω του ύπό τής πολλής θερμότητος βασιανίζόμενου παντοδύναμου άρχηγού. Διά να καταστή δέ τó υπό του βιαπίδιου σχηματιζόμενον βέμμα έτι ψυχρότερον, από καιρού εις καιρόν βυθίζει αυτό εις τά κύματα του παραρρόντος ποταμού' μία άλλη, δούλη, ίσταται εις τó άλλο άκρον και άνεμίζει τούς πόδας του άστρου άνδρός. Κατ' εκείνην άκαμψώς τήν συγγήν βλέπει ούτος μακρόθεν προσερχομένην τήν Έμω και άνεφερθείς όλιγον τήν έρωτή: „Λ, Έμω, δέν σου εις και 'σένι μεγάλη ζέστη; Άλλ' αυτι τόν άτενίζει μετά σοβαρότητος . . . τι να τώ είπρ πρώτον; Μάτην προσπαθεί να ένθυμηθή τήν σειράν τών διδαχθέντων λόγων, όλους απ' άρχής μέχρι τέλους, όλους τούς ελησημόνησε. Και αυτή ή ίδια θερμανθείσα παραπολύ ένεκα του πολλού δρόμου μόλις δύναται να συλλάβη και να εκφράση αυτήν μόνον τήν ιδέαν: „Αχ, τί ζέστη θα ύποφέρη τώρα και αυτός ό καυμένος Μέκκος! Τι καλά άν 'μπορούσα να τού πάγω όλίγα σταμνια απ' εκείνο 'κει τó δροσερό και κρύο νερό! . . .

— Λοιπόν, δέν άποκρίνεσαι ούτε εις τούς λόγους μου; Έμω; Τι έχεις;

— Αχ! άπήνησεν ή μικρά με φωνήν πνηγομένην υπό τών δακρύων, πώς θα βασανίζη άρά γε τόν καυμένον Μέκκον μέσα 'στην άποθήκη ή μεγάλη αυτή ζέστη!

Οργίλιως στρέφεται ό σείχης προς τó άλλο μέρος, δεικνύων αυτή τά υδρά του, άφανος παραδίδει ή περικαλλής κόρη τά προσερχθέντα δώρα εις τήν όλιγον άποτέρο ίσταμένην ύπηρέτριαν και κλαίουσα άπέργεται εκείθεν.

κατηφείας και θλίψεως κλίνει ή ώραία της κεφαλή ήδη, ήτις άλλωστε μετά τόσης υπερηφανείας προεβήλεπε τόν περι αὐτήν κόσμον· πόσον κακῶς ἐξεπλήρωσε τήν σπουδαίαν της ἀποστολήν! Τι θφελει τώρα να εἶπη πρὸς τὰς καρδακούσας γυναικας; Δὲν εἶχον ὅμως ἀνάγκην λέξουν, διότι τὸ καταβεβλημένον της πρόσωπον ἐφανερόνεν ἀριστά, ἔταν ἐθίασε πρὸ τῆς πύλης τῆς χαμηλῆς οἰκίας τῶν γονέων της. Ὀλολύζουσαι και καταρούμεναι τὸν σκληρόκαρδον σεῖχην ἐγκατέλιπον αἱ ξέναι γυναῖκες τὴν ἀπαρμύθητον Ἴβμω και τοὺς γονεῖς της.

Ἡ μικρὰ κόρη καμμίαν ὄρεξιν δὲν εἶχε πλέον σήμερα να πλέξη περισσότερον τὸ περιπόδιόν της, δὲν τῆ ἤρεσκε δὲ ἐπίσης να ἐξέλθῃ εἰς νομῆν τῶν πατρικῶν κτηνῶν. Δὲν ἤδύνατο να λησμονήσῃ τὸν Μέκκον καθειργμένον ἐντὸς τῆς στενῆς φυλακῆς και βεβουλισμένη εἰς λυπηρὰς σκέψεις περιπλανῶτο τῆδε κάκιστε ἐντὸς τῆς πατρικῆς καλύβης. «Πόσον ἀνόγητή ἤμουν! Τώρα πλέον ὁ Μέκκος θὰ σκάσῃ ἐκεί ἀπὸ τὴν πολλὴ ζέστη. Ποῖος θὰ μου φέρῃ ὕστερα μαργαριτάρια και μανδήλια; Καὶ ἐγὼ ἤθελα ἴσα ἴσα να τὸν παρακαλέσω τὴν ἐρχομένη φορὰ να μου φέρῃ ἴδιαις παντόφλες ἔάν ἐκείναις πού ἔφοροῦσα σήμερα.

Ἀφῆρης ἀκούει τὴν στιγμὴν ἐκείνην καλούμενον τὸ ὄνομά της. Ἐμὼ! Ἐμὼ! Ἐνε δυνατόν; Ἡ φωνὴ τοῦ Μέκκου.

Νὰ και αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔρχεται μετ' ὀλίγον τρέχων και χαιρατῆ αὐτὴν περιχαρῶς και εὐφροσύνως. «Ἐμὼ, εὐλογημένη Ἐμὼ! Ἐλα γρήγορα, γὰ εἰ σὲ περιμένουν! Ὁ σεῖχος μόλις πρὸ ὀλίγον μᾶς ἀφησεν ἐλευθέρους και ἔταν ἐτρέξαμε να τοῦ φιλήσουμε τὰ χέρια και τὰ ποδάρια, μᾶς εἶπε να ἐλυθουμε ἔς ἐσένα. Ἐάν δὲν ἐλυπεῖτο, καθὼς εἶπε, ἐσένα περισσότερο και ἂν δὲν ἔκαμνε σήμερα τόσον μεγάλη ζέστη, θὰ μᾶς ἀφινεν ὅλους να φορήσουμε και να σαιπήσουμε μέσα ἔστὴ στενὴ και βρώμικη ἀποθήκη.» Πόσον γρήγορα ἔτρεξεν ἡδὴ ἡ Ἴβμω με τὸν Μέκκον πρὸς τοὺς γονεῖς της, πόσον ἐγκαρδίως τὴν ἠσπάρθησαν και τὴν ἠγαπήθησαν οἱ εἰδυμοὶ ἡδὴ και περιχαρῆς συγγενεῖς τῶν φυλακισμένων!

— Ἄχ, Μέκκο, εἶπεν ἡ Ἴβμω πρὸς τὸν νεαρόν πολεμιστήν, ὅτε τῷ ἐσπέρας μετὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ἀπελευθερώσεως του ἐπέστρεφον οἰκάδε, μὴ ξεράσῃς, ἔταν γυρίσης ἀπὸ καμμιὰ γκασσῶ (ληστρικὴ ἐκδρομὴ) να μοῦ φέρῃς παντόφλες ἔάν ἐκείναις πού ἐφοροῦσα σήμερα.

Ὁ Μέκκος δὲν τὸ ἐλησμονήσε και αἱ εὐκαρίδες τῆς μικρῆς κόρης ἐχρησίμευσαν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, πρὸς δὲ και οἱ σήμεραν ὑπὸ τῆς νεονύμφου δουδεῖσαι αὐτῆ, δηλαδὴ εἰς εὐτυχὴ και ευδαίμονα μετὰ τοῦ γενναίου Μέκκου γάμον.

Δρ Χ.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΠΑΡΑ ΤΩ ΤΙΣΙΑΝΩ.

ο λαμπρὸν τῆς ἡμέρας βλέφαρον κλίνει ἡδὴ πρὸς τὴν δύσαν αὐτοῦ, μακρόθεν δ' ἐπικραίνεται βραδέως προσερχομένη ἡ σπέρα. Πανταχοῦ ἐπικρατεῖ βαθεῖα σιγὴ και ἀθορύβως διασχίζουσι τὰ περὶ τὴν Βενετίαν βεῖδρα τῆς Ἀδριατικῆς αἱ λέμβοι ἐξελ φασματώδη κλοιάρια, φέροντα μυστηριώδεις ἐπιβάτας. Καὶ ἡ φύσις και ὁ ἀνθρώπος φαίνονται τὴν ὄραν αὐτὴν ὅτι ἀναπαύονται ἀπὸ τῶν κόπων τῆς μόλις παρελθούσης ἡμέρας. Καὶ περιαυγάζει μὲν ἀκόμη ὁ δύων ἥλιος τοὺς πέντε θόλους τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου

Μαρκου, ἀλλὰ και αὐτὸς μετ' ὀλίγον θὰ ἐξαφανισθῇ ἐντελῶς, ἡ νύξ θὰ ἐξαπλώσῃ τὸν σκοτεινὸν αὐτῆς πέπλον και τὴν ὄραν Βενετίαν θὰ χαιρετήσωσι διὰ τῶν φαιδρῶν των ἔσμάτων οἱ λεμβοῦχοι — οὐχὶ βεβαίως ἀκόμη διὰ τῶν στρόφων τοῦ Τάσσου, διότι ἡ μεγαλοφυῖα αὐτῆ δὲν ἀνέλαμψεν εἰσὲτι εἰς τὸν ἀστερόεντα τῆς Ἰταλίας οὐρανόν. Τὸ ἔτος, περὶ οὗ γράφομεν, εἶνε τὸ 1532, φαιδρὸν και πλήρες διασκευάσεων διὰ τὴν Βενετίαν, ὅπως και πᾶν ἄλλο ἔτος τοῦ παρελθόντος και τοῦ μέλλοντος τῆς ἐνδόξου δημοκρατίας, εἰς ἀξιοσημείωτον δ' αὐτοῦ ἡμέραν ἐκλεγόμεν τὴν 1^{ην} τοῦ μηνὸς Αὐγούστου. Τότε ἐορτάζουσιν οἱ Ἰταλοὶ τὸ ferrare Agosto, ὁ δὲ λαὸς ἐπωφελεῖται τῆς ἀφορμῆς αὐτῆς, ὅπως θύσῃ και παραδοθῇ εἰς θοροβώδεις ἀπολαύσεις, χωρὶς να γνωρίζῃ πόθεν προέκυψεν ἀκριβῶς ἡ ἑορτὴ. Ἐν

Ῥώμῃ το ferrare Agosto και ἡ ἑορτὴ τῶν ἀλύσεων του Πέτρου ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἐν ταῦτοις κατὰ τὴν πάροδον τοσοῦτων αἰώνων φαίνεται ὅτι ἀρχαῖόν τι ἔθμῳν διατηρήθη μέχρι τῶν χρόνων τούτων ὑπὸ νέον μόνον ἔνδυμα και ἡμεῖς ἐνθυμούμεθα, ὅτι ferrare Agosto οὐδὲν ἄλλο σημαίνει παρὰ «ἑορτὰ τοῦ Αὐγούστου» (Feriae Augustae). Περὶ τοῦ Αὐγούστου δὲ και τῆς ἀρχαίας Ῥώμης ὀμιλεῖ και ὁ θεὸς καλλιτέγνης, ὅστις ἐκεῖ ἀπέαντι ἡμῶν κἀθήσεται. Ὁ διάλογος ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου Αὐτοκράτορος μεταπίπτει εἰς ἄλλον νεώτερον αὐτοκράτορα. Τισιανὸς ἢa Vercello λέγεται ὁ καλλιτέγνης, ὁ δὲ νεώτερος οὗτος αὐτοκράτωρ ὀνομάζεται Κάρολος ὁ Ε'.

Πλήρης θελγῆτρων εἶνε ἡ γωνία ἐκείνη τῆς Βενετίας, ἐνθα ὁ Τισιανὸς συνήθροισε περὶ ἑαυτὸν τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ φίλους. Μᾶλλον δὲ παντὸς ἄλλου αὐτὸς ὁ καλλιτέγνης αἰσθάνεται και ἐκτιμᾷ τὴν χάριν τῶν θελγῆτρων τούτων, διότι μόλις πρὸ ὀλίγου χρόνου ἤρχισε να ἔ ἀπολαύῃ. Μέχρι τοῦ ἔτους 1530 κατοικεῖ ἐν Casa San Samuele ἐγγὺς τῆς μεγάλης διώρυγος, κατόπιν μετέκρησεν εἰς τὴν πρὸς βορρᾶν κειμένην συνοικίαν τῆς πόλεως «Contrada San Canziano». Ἐντεῦθεν δύναται να ἴδῃ τις ἐλευθέρως τὴν ἐπιφανείαν τῆς θαλάσσης μέχρι τοῦ Μουράνου, δύναται μάλιστα ν' ἀτανίσῃ τὰς ἀποτάτας εἰς τὸν αἰθέρα ἐξαφρονίζομένης Ἀλκις τοῦ Καδῶρε, ἐν τοῖς κόλποις τῶν ὁπῶν ὁ Τισιανὸς εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ἐνταῦθα ὑπάρχουσι δένδρα και λαμπρὸν φῶς και ἀτμοσφαῖρα μὴ περιοριζομένη ἐντὸς στενῶν και ὑψηλῶν τοίχων. Ὁ μέγας ζωγράφος αἰσθάνεται ἐνταῦθα τὸ στήθος του ἐλευθερώτερον ἀναπνεῶν και ἀπαύτως ἀσχολεῖται πῶς καλλίτερον να κοσμήσῃ τὸ νέον του ἀστυον. Πρὸ πάντων ὅμως ἡγάπα και περιποιεῖτο τὸν ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης περικυκλούμενον κῆ-

Κατὰ τὴν διαίτησίαν τοῦ Ἰωσήφ Κίτ. Ἐκ φωτογραφίματος τῶν Κακατινιάνων Β. Angerer ἔς Βεῖνν.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΠΑΡΑ ΤΩ ΤΙΣΙΑΝΩ.

πόν του, ένθα πολλάκις συνεκάλει τούς πιστούς του Ουμασάς, ίνα σπουδαιολογήση και διωκεδύση μετ' αυτών και εδουμήση έτι μάλλον, έταν μεταξύ αυτών δέν ήσαν μόνον σοφοί άνδρες, αλλά και γραμμασσι άντιπρόσωποι του όραίου φύλου. Πολλά έχει να διηγηθῆί ο μέγας Ζωγράφος περί τής τέχνης και του βίου του, περι τής άναστροφής αυτού προς τούς τότε επισήμους άνδρας, πάν δ' ό,τι διηγείται έχει άπερίγραπτον χάριν, δια τούτο και σήμερα δέν περιβήκειν εις τούς φίλους του άπλου γέμμα, αλλά προσεκάλεσεν αυτός εις αλληθώς άρχαίικόν συμπόσιον, ελον συνεινάζων να παρέχων εις τούς οικείους τον οί σφοί και οι καλλιτέχναι τής άρχαίας Έλλάδος, πάντοτε έπιζητούντες, τας άπολαύσεις τής τραπέζης να έξευγενίσουσι δια πνευματικών και αιδερίων άπολαύσεων.

Ώήμερον ο Τισιανός όμιλει πάλιν περί του μεγάλου του προσάτου, του Αυτοκράτορος Καρόλου του Β', όστις πρό όλίγου αύθις παρέσθεν αυτώ ένδειξεις έντάκτου εύνοίας. Ο Μονάρχης άνηγόρευσεν αυτόν κόμητα του Παλατινάτου, του Λατερανού και μέλος του συμβουλίου τής Έπικρατείας. Όμοίως προήχθη εις ίσπότην του χρουσού πετροστέπρος, την άλυσιν δέ, ήν τώρα φέρει, έητώς διετάχθη να φορή, επίσης και το ίσποτικόν ζήρος, όσάκις παρουσιάζεται εις την αύλήν. Έκτός τούτων και' έκάστην τῶ παρέχονται πλεεστα όσα προνόμια, δια δέ τας δύο εικόνας του Αυτοκράτορος, ός έκαιμεν έν Βονωνία τῶ 1680 και πρό όλίγου έν Βενετία, έλαβε δύο χιλιάδας σκούδων. Δέν είνε λοιπόν άπορον, άν όμιλῆ μετὰ μεγάλης εγνωμοσύνης περί του ύψηλου αυτού προσάτου. Οι μάλλον προσεκτικοί άκραταί του είνε οι ουγατέροι του Πάλλα Βέκκιο. Καί οι τρεῖς άτενίζουσιν αυτόν άσκαρδαμικταί' ή μὲν άφίνει να πέση ή κιάρα, έφ' τής πρό όλίγου έπαίξεν, ή δέ έναπέθηκε το μουσικόν της όργανον επί του καθίσματος, διότι τώρα άντηχεί μουσική θελατικωτέρα, ή όμιλία του διδασκάλου, όστις δύναιται με τόν χροστέρα να ήνε τόσον ευγλωττος, και τόσον ζωγραφικός εις τόν λόγον. Μεταξύ αυτου και των ουγατέρων του Πάλλα Ισταται ο Πέτρος Άρετίνος, ή φιλολογικη μάλιστα των ήγεμόνων, ο ζσον εφυνης άλλο τόσον ήθικώς διεφθαρμένος λιβελογράφος. Αυτοκράτορες και βασιλείς τόν φοβούνται, και δια τούτο όλων οι οικιοι είνε δι' αυτόν άνοικτοί, φυσικώς δέ δέν ήδύνατο ο οικιος του Τισιανού ν' αποτελέση έξάρσεν. Φάινεται ότι ψιθυρίζει τι εις το ούς τής παρ' αυτόν Ισταμένης νεαρῆς γυναικός, ήτις εις άπάντησιν δίδει αυτώ έν άνθος — Ισως ως άμοιβην ότι την φοράν ταύτην έκράτησε την γλώσσάν του και δέν έξέφερε δητικην τινα φράσιν. Τίς είνε ή άραία αυτη γυνή; Τὸ όνομά της ούδεις το γνωρίζει, δύο όμως μεγάλοι ζωγράφοι την έξωγράφησαν, ο Πάλλα Βέκκιος και ο Τισιανός, εις άμφο-

τέρων δέ τας εικόνας την όνομάζουσιν „ή άραία του Τισιανού" (la Bella di Tiziano), όπερ ούδέν άλλο σημαίνει ή ότι ο μεγαλοφυής Ζωγράφος έγρακτικῆρσεν αυτήν ως την ένσοσαρκομένην χάριν. Άκριβώς όπως ένταύθα Ισταται πλησίον του Άρετίνου, ούτω παρέστηκεν αυτήν ο Τισιανός δια του χροστέπρος.

Ήδη στρέφωμεν τὰ βλέμματα προς άριστεράν. Ύδου ο Πέτρος Βεμπο, ο ποιητής και σοφός, ο Ίάκωβος Τάττης ο και Λανσοβίνος έπικαλούμενος, άρχιτέκτον και γλύπτης, και ο Λουδοβίκος Άριστός, ο ψάλτης του, μαινομένου Όρλάνδου". Οι τρεῖς ούτοι την στιγμην ταύτην άποτελοῦσι μετὰξύ των ιδιαιτερον κόσμον. Όμιλοῦσι προς άλλήλους χημηλή τῆ φωνῆ, ο δέ διάλογός των περιστρέφεται εις τινα αῖδην του Βεμπο, φέροντος το μοναχικόν σχῆμα. Ο Σανσοβίνος και ο Άριστός καταβέλγονται έν των άπαγγελλομένων στίχων του μελαγχολικού φίλου των, ειλικρινής δέ είνε ή άγάπη του Άριστου προς τόν άντίζηλόν του, άφ' ου ο Ίσιος άπληράντισε τόν Βεμπο ως έκείνον, όστις πρώτος δια του παραδειγματός του έδειξε πώς δύναιται γλυκότερον να μεταχειρισθῆι την Ιταλικην γλώσσαν άπληλαγμένην των άσχημιζόντων αυτήν βαρβαρισμών.

Άλλ' ο Τισιανός δέν χάνει το νῆμα των ιδεών του. Ύξάκοιλουδαι να διηγείται εις τας τρεῖς νεάνιδας την έν Βονωνία πρώτην συνάντησιν του προς Κάρολον τόν Β'.

Έπει, έλεγε, συνητηθῆν ο Αυτοκράτωρ και ο Πάππας Παύλος ο Γ'. Έγίνετο σκέψις περί μεγάλων πραγμάτων, όλη δέ ή πόλις διετέλει εις πυρετώδη κίνησιν. Ήσυχια ήσυχια ελργαζόμην εγώ εις μιαν εικόνα, ότα αῖφνης ήμέραν τινα έπληρώθη το έργαστήριόν μου σώματοφυλάκων του Αυτοκράτορος, μεθ' ους ειςήλθεν εις ακολουθιος, εκφωνών „ο Αυτοκράτωρ". Ήτοιμασθην άμέσως να καταβῶ τής κλίμακος, όπου Ισταμένη, άλλ' έξέφυγε των χειρών μου εις χροστέρα και κατέπεσεν. Ο Αυτοκράτωρ έπροχώρησεν, έκωψεν, έσήκωσεν αυτόν από το έδαφος και ειπε: „Ο Τισιανός είνε αξιος να ύπηρετηθῆ από ένα Αυτοκράτορα".

Πλεεστα άλλα διηγείται ο Τισιανός περί των έξεων και των αισθημάτων του Αυτοκράτορος, άλλ' επί τελους άκαιτετ' παρα των νεανιδων να τραγωδηήσασιν και αυταί έν άσκη. Άπαντες άκουώνται έν έκστάσει του θείου μέλους, εις το τέλος δέ αυτου λέγει ο καλλιτέχνης: „Άληθώς ούδέν ύπάρχει άραιότερον παρά να εύχαριστῆί ο άνθρωπος τόν πλησίον του, έκαστος εύχαριστως να παρέχη πῶν ό,τι δύναιται, όπως έξωραύση μιαν στιγμην τής ζωής του όμοίου του. Δέν ήμπορώ άνου θλίψεως ν' αναλογισθῶ, ότι ο έξοχος Μιχαήλ Άγγελος διέρχεται τόν βιον του άπομειμονωμένος, χωρίς ούδὲ να φαντάζεται τα θείλητρα έκλεκτῆς και γλυκείας συναναστροφής".

ΠΟΙΚΙΛΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ.

Όσάκις γίνεται λόγος την σήμερον περί μηχανών, δι' άτιμοῦ ή ηλεκτρισμοῦ κινουμένων, μεταξύ των άλλων προτερημάτων των αναφέρεται και ή εις ίππους δύναμις αυτών. Έν τῆ μηχανική δύναμιν ένός ίππου όνομάζουσι το ποσόν ένός δύναμεις, όπερ είνε άνακριτόν, όπως έντός δευτεροτέλειτου ύψηλοῦ εις έν μέτρον βάρος 75 χιλιόγραμμων, προΰγμα δηλαδή, όπερ δέν κατορθόσθαι οεδὲ οι καλλιστοι ήμίονο ίπποι.

Πῶς δὲ συνέβη να τεθῆί ως βάσις το ποσόν τούτο και να γίνηται μετὰ τῆς άνω μεθόδους όνομασίας, μονόθενον έν τῶ έξῆς άνεδύτου. Ο J. Watt ειχε πρώτην φοράν τοποθετήσαι την άτιμημονικήν του

έν τῶ κυβοποιεία Withend του Λονδίου, ένθα ήνται ύδωρ. Ο κυβοποιός προέτεινεν εις τόν Watt να παραβάλῃ την λειτουργίαν τής μηχανής προς την των ίππων του. Ότε δὲ ο διάσημος μηχανικός παρεδύχθη την πρότασιν, ο κυβοποιός έξέλεξε τόν θρονον των ίππων του και ήνάγκασεν αυτόν δια τῆς μάστιγος επί άντά ελας άρας να έργασθῆ με όλην την έντασιν των δυναμένων του. Τὸ τελείωτον ζῆθον και' ένείκη την ήμέραν κατορθώσασε να έγείρη εις ύψος ένός μέτρον 1,120,000 χιλιόγραμμων ύδατος, όπερ Ισοδυναμείτ' προς 78,8 χιλιόγραμμων άνά έν δευτεροτέλειτον. Τὸ ποσόν έτρογγυλωθῆ εις 75 χιλιόγραμμων και οτω παρήχθη ή τεχνική του ίππου

δύναμις. Πειράματα άλλα, βαρύτερον και έπιμελέστερον γενόμενα, απέδειξαν ότι ή πραγματικὴ δύναμις ένός ίππου Ισοδυναμείτ' κατά μέσον όρον προς 27,8 χιλιόγραμμων το μέτρον.

Έκτός του άνδρακαίου ύδατος ήρρισαν ήδη έν Γαλλία να παρασκευάζουσι και άξονοχον ύδωρ, όπερ μεταχειρίζονται εις τινες ασθενας ως Ιαματικών μέσον. Τὰ περί τῆς ένέργειας αυτου πειράματα δέν έπερατώθησαν ακέρη, δυνάμεθα όμως να ήμεθα πεπεισμένοι, ότι ή εύρωπαϊκή βιομηχανία μετ' άλλων θα πλουτισθῆ και δι' ένός ακέρη ύδατος.

Έν τῶς νεωτέροις χρόνοις την περιέργειαν όλου του κόσμου προκαλεί έφευρέσεις τις, τῆς όποιας το μέλλον αναμφιβόλως θα ήνε μέγα όσον και άν ο οικίος τῆς ένέργειας της φαίνεται επί του παρόντος περιορισμένος και άφανής. Ή έφευρέσις αυτη δέν είνε άλλο παρά ή κατάλληλος και έπιτηδεια άνάμιξις διαφόρων χημικών, τα όποια κατόπιν έν τῶ σκεῖται άφ' έαυτών λάμψουσι κατά το άλλα ζωας έχουσι την αυτην σύστασιν και όψιν, ήν και τα συνήθη χρώματα. Κατά διαφόρους ύπονομιστικῆς έργασίας ένός μεταλλείων, εις διαφόρους άλλους σκοπούς τῆς άποσπείσεως και τῆς νομιστικῆς έν γένει τέχνης άπεδείχθη ή μεγάλη χρησιμότης τῆς έφευρέσεως ταύτης, άν και μέχρι τούδε δέν δυνάμεθα να Ισχυρισθῶμεν ότι έφθασεν εις βαθμόν τινα τελειότητος. Όμοίως και πολλά οικιακά σκεῦη και αντικείμενα ούχί τῆς πρώτης ανάγκης, όλον πυρῆαι, μικροί φανοί κελ. καταλείφονται δια του χημικού τούτου χρώματος και καθήτησαν ήδη να θεωρῶνται όσως ως αντικείμενα τούτο συρισῶ. Τὸ φαινόμενον τούτο προέρχεται έν τῆς ιδιότητος χημικών τινων ούσιων τῶν να διαταρῶν έν ένωσάκις ποσόν τι του άπορροφηθέντος φωτός και τούτο ν' άφίνωσιν άμα εις έντεθῶσιν έν τῆ σκοτία. Όπως σάμα τι οισθητότε δύναιται πρώτον να θεωρηθῆί και κατόπιν εκπέμπει την θερμότητα ταύτην, άφ' οῦ ήδη έπαυσε να ένεργῆ ή θερμότης πηγῆ, αυτα και οι ούσιαι αυται διακαυτίζονται οισιν έσωτερικῶς και έπειτα βραδέως εκπέμπουσι την παρακαταθήκην των ταύτην εις το έξω έν ελδι φωτεινῶν ακτίνων. Οικειθεν έννοείται ότι δια να φωτοβολήσωσιν οι ούσιαι αυται, δέον έν πρώτοις να έκτεθῶσιν εις το φῶς τῆς ήμέρας, ήτοι εις τας ήλιακῆς ακτίνας, άκριβῶς δὲ υπό τῆν έπαψιν ταύτην φαίνεται ότι ή έν λόγω έφευρέσις δύναιται συν τῶ χρόνῳ να τύχῃ μεγέθυς τελειότητος και χρησιμοποίησεως και τόν καθημερινόν βιον. Έν τούτοις το εκπαιμπόμενον φῶς δέν να σύνθετον και άγρον φῶς του ήλιου, άλλα μέρη τινα μόνον των χημικών του φωσματοσκοπίου και μάστιχα έν ποικίλη κατά ποσόν αναμίξει, τα όποια άπορροφῶνται και έντα πάλιν εκπέμπουσι εις το έξω. Ή λήμιξις αυτη δύναιται μάλλον να παραβληθῆ προς τόν άσποθῆ έκείνον, μετέωρον και άμυδρόν φωτισμόν, τον και υπό του φωσφόρου παραγόμενον. Ή μείξις ή έλάσσω του φωτός άνάπτειξ έξαρτῆται από του τρόπου τῆς χημικής παρασκευῆς των ούσιων ένείων, τούτο δὲ πρόκειται επί του παρόντος να έξετάσσω και να μελετήσωσιν έμπεριθῆς άπαντες οι περί την χημικην ειδυμια άσολογούμενοι.

Ήπόρρουσι πολλά ούσια έγρουσι την παράθεσιν ταύτην ιδιότητα. Έν πρώτοις όμως παρετήρησαν το φαινόμενον τούτο εις το θεωύχον βάριον, προίν τῆς έξυμείσεως του βαρίου λθου και του άνθρακος. Έτα εϋρον ότι, την αυτην ιδιότητα έχει και το θεωύχον στερόνιον, βίαις δὲ και αυτο το θεωύχον άσβέστιον. Τού τελευταίου τούτου ή ένωσις χρησι-

μοποιείται ήδη άποκλειστικῶς και φαίνεται ότι τίν θεόν, ήν άπέκτησεν έν τῆ βιομηχανία, δέν θέλει τόσον εύκόλως πάλιν να εξακαταπῆ.

Άπέναντι τοῦ φωσφορισμοῦ τούτου τῆς άνοργάνου ύλης Ισταται ή φωσφορικῆ λάμψις τῆς οργανικής, ούσα κατά την φύσιν της βίαις διαφοράς του πρώτου. Τὰ έγγυματικά και τα μαύια τῆς βαύλασης, άφ' οῦν πηγῆς ή λάμψις και ο άόριστος ένέθως τῆς βαύλασης φωσφορισμός, οι πυρολαμπίδες, άλλινες περιπέπαιται τῆδε καίεσις εις τούς λαμπάνας και τούς άφροῦς, οι μεγάλοι λυχνωφόροι λαμπυρίδες των τροπικῶν έχουσιν όργανα φωτιστικά, άφ' οῦν εκπέμπουσι την φωτεινήν λάμψιν κατά το μάλλον ή ήττον πραιορτικῶς χωρίς τινος έξαρτήσεως από του ήλιακού φωτός. Όμοίως και το φωτικὸν βαύλειον έχει τα φωσφοβακτηριόδια του, μικροσκοπιδῆ πλάσματα, εύρισκόμενα εις την έσθήτην βυθόμυδα τῆς φωτικῆς άναστροφῆς και παραγόμενα επί σημερινῶν οργανικῶν υλῶν έν καταλήγην θερμότητι και ύγρασῆι.

Αί πρόδοι τῆς νεωτέρας φυσιολογίας έξαρτῶνται κατά μέγα μέρος από των πειραμάτων, άτινα δια λεπτοφυῶν ούσκων γίνονται επί των μηχανικῶν κινήσεων διαφόρων μερών του σώματος. Ήσχύτως προσετήει εις τόν όρμηθόν των ούσκων τούτων και μία άκέρη, έννοιαζόμενη „θερμογράφος", δηλαδή μηχανῆ γραφουσα την του σώματος θερμότητα δι' έλικοειδῶν γραμμῶν, προσέτι κατεσκευάσθησαν και „σφυγμογράφοι", μετροῦντα τόν σφυγμόν και πολλά άλλα χρήσιμα έργαεία. Ήπειθῆ δὲ, ως γνωστόν, κατά το δεύτερον ήμισυ του παρόντος αἰώσος ήλιν συγῆ καταετηρήθη μάλαυσις τοῦ έγκεφαλου ένενκα διαφόρων αίτιων και όλα ένενκα ήμέτερου διανοητικῆς κοπώσεως, πολλοί κατένηον εις την έφεύρσιν μηχανημάτων τινος, δι' οῦ να καθίσταται δυνατή ή καταμέτρησις των φυσικῶν σῆσεων μεταξύ έγκεφαλου και καρδίας. Γ'όλος τις, όνοματι Gley, λέγειται ότι ηδύχησε να ίδῃ τας προσπαθείας του στεφομένου υπό έπιφυκίας, και τούτο άφ' ου πρό πάντων έπέστησε την προσοχήν του εις την έπαρρηή, ήν δύναιται να έξασθῆ επί τῆς καρδιακῆς ένέργειας πῶσα διανοητικῆ και προσοχήν άπαιτοῦσα ένασχόλησις. Καθ' ελας του τῶς έρούνας κατέληξεν εις το συμπέρασμα, ότι πῶσα πνευματικῆ ταλαιπωρία συνεπάγεται Ισχυρότερον του αλματος συμμόρησιν εις τόν έγκεφαλον και έπομένως συμπίκνωσιν των κυμῶν τῆς καρδίας. Οι κυμῶις τῆς καρδίας έπιταχύνονται τόσον περισσώτερον, όσον μάλλον δεσμεύεται ή προσοχή του διανοητικῆς έργασμίου. Όσάκις ο Gley έπεγείρει να μελετήσῃ τι νέν δι' αυτόν άντικείμενον, παρετήρει ότι ο σφυγμός του ήγίνετο ζωηρότερος παρ' όσον ήτο κατά την μελέτην γνωστών αυτῶ συγγρασῶν. Όμοίως παρετήρησεν ότι θρηνημένης τῆς έπισπείσεως του σφυγμοῦ ήρρίνετο ή πρός τόν έγκεφαλον άγρυσια άρτηρια (καρτωίς) και ο σφυγμός αυτῆς ήγίνετο διπλοῦς (δίκρους). Έτα τούτων βίλει τις ότι ή ένασχόλησις ήμῶν εις πράγματα συνήθη του λαμποῦ τῶν έγκεφαλον πολὺ διλυγότερον παρ' όσον ή σπουδῆ ξένων άντικειμένων. Ίσως έντεῦθεν έχει την άρχην του και το λήρον ότι ή „συνήθεια δύναιται να κατατήσῃ δευτέρα φύσις" και ότι με την συνήθειαν δύναται τις και δηλητήριον να πῆ χωρίς να ύποστῆ βλάβην. Όπωςδήποτε όμως ο μέθος θηλοῖ, ότι χάριν τῆς ύγείας μας είνε πάντοτε καλλίτερον διανοητικῶς να περιορίζόμεθα εις την μελέτην όσον ένεστι διλυγότερον πραγματων και να μη επίζητῶμεν δέξασιν και βαρβαεία εις πολλούς συγχρόνως κλάδους τῆς ανθρωπίνης γνώσεως.

ΥΓΙΕΙΝΗ.

Άδύνατον είνε φυσικῶς το άσθενές σώμα να επαναφέρωμεν εις την ύγειαν άν δέν γνωρίζωμεν τας συνθήκας, άφ' οῦ αυτη δύναιται ν' άποκατασταθῆ. Καί όμως ύπήρξαν χρόνοι, καθ' ους άπασα ή Ιατρικῆ και νοσολογική σοφία περιεστρέφετο εις άφρηνημένας μόνον ιδέας περί του νοσοῦντος σωματος. Αί ήμέτεροι θεωρίαί έλαβον κατά τούς τελευταίους χρόνους άλλην μορφήν, ποδηγετούμενοι δ' ύπ' αυτών νομιζόμεν την ύγεινήν ως „κλινικην του ύγιούς άνδρώπου" φέρουσαν τα πρωτεία και ήγουμένην τῆς κυριῆς θεραπευτικῆς. Πλεεστα όμως προσπαθείας κατέβαλον και καθημερικῶς καταβάλλουσιν οι Ιατροί προς τελειοποίησιν τῆς Ιατρικῆς τέχνης και των θεραπευτικῶν αυτών μέσων, απέκτισσαν όμως συγχρόνως και την πεποιθῆσιν ότι άκριβῶς έκείνα τα νοσήματα, άτινα πεισματοδεδότατα άνθίστανται εις πῶ-

σαν Ιασιν, σχετικῶς δύναιται ο ανθρωπίνος οργανισμός μετὰ μεγάλης εύκολίας ν' άποφύγη. Ούτω δὲ πάλιν επανήλθωμεν εις το αξίωμα έκείνο, όπερ και οι άρχαίοι παρεδέχοντο, με μόνην την διαφοράν ότι έκείνοι μὲν εθεώρουσαν εϋδὲς εξ άρχῆς πῶσαν νόσον ως δυστύχημα τι, ή συμφοράν, ήν πῶς τις έπρεπε κατά το δυνατόν ν' άποφεύγη, ήμεῖς δὲ ώδηγήθημεν εις το αυτό συμπέρασμα, άφ' ου πρώτον επείσθημεν περί του ματαίου των Ιαματικών προσπαθειών. Δια να εκπληρώσῃ όμως αληθῶς ή ύγεινή του σκοπὸν της, πρέπει έν πρώτοις να άνεύρη και να έξηγήσῃ τας αίτίας των νόσων. Δια τούτο και το πρόγραμμα αυτῆς είνε διπλοῦν, επιστημονικόν μὲν προς άνεύρσιν των νοσογόνων αίτιων, τεχνικόν δὲ προς προφύλαξιν από τῆς νόσου.

Ο διεθθυντής του έν Βερολίνη ύγειονομικοῦ Ίνστιτού-

του, καθηγητής R. Koch εκ πρώτης αρχής κατέδειξε, ότι οι πρακτικοί σιωποί της υγιεινής ποτέ δεν θα καταστήθουν δυνατοί να εκπληρωθώσιν, αν μη πρότερον τεθώσιν επί τούτου εδραϊκά επιστημονικά βράσια. Χωρίς λοιπόν να λάβη υπόψη τον δεινόσκιον επεδίωξε και πάση δυνάμει εφήρμοσε τὰς μεθόδους εκείνας, δι' ὧν καθίστατο δυνατή ἡ ἐμβριθής μελέτη τῶν ελαχίστων ὀργανισμῶν ὡς νοσογόνων αἰτίων. Ἐβλεψάμεν ὅτι αἱ ἐργασίαι του ἐπέβησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας, πρῶτος δ' αὐτὸς ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ γίνωσι τσαυτὰ μελέται περὶ τῆς φθοροποιῆς ἐκείνης νόσου, ἥτις δύο ἑβδομα ὄλων τῶν ἀνθρώπων στέλλει ἀναυα εἰς τὸν Ἄδην. Ὅσον φθόρον ἔμωσεν καὶ ἂν προξενῶσιν οἱ ἀπαίσι οἱ τοῖι καὶ ἀόρατοι μικροὶ ὀργανισμοὶ εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἐν τούτοις δὲν πρέπει μόνον αὐτοὺς νὰ θεωρῶμεν ὡς τοὺς ἀποδιοπομπικοὺς πρῶτους, διότι ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι πολλαὶ καὶ ποικιλαι ἀφορμὴ ἀμέσως παραβλάπτουσαι καὶ καταστρέφουσαι τὴν υγιειαν χωρὶς νὰ συγκρατῶνται μεταξὺ αὐτῶν καὶ αἱ ἐπιρροαὶ ἐκείναι, αἵτινες προδιαθέτουσι μόνον τὸ σῶμα εἰς διάφορα νοσήματα.

Πάντες γνωρίζομεν ὅτι πρὸς διατήρησιν τοῦ φαινομένου ἐκείνου τῆς καύσεως, τὸ ὅποιον ὀνομάζομεν μετουσίωσιν, ἀπαιτεῖται πρῶτον μὲν ὄξυγονον, παρεχόμενον ὑπὸ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος καὶ δεύτερον ἄλλαι καυστικαὶ ὕλαι, οἷαι δίδονται εἰς τὸν ἡμέτερον ὀργανισμὸν ὑπὸ τῶν τροφῶν. Ἡ δὲ υγιεινὴ πρῶτον καὶ κύριον ἀντικείμενον τῶν ἐρευνῶν τῆς ἐξῆς τὰ οὐσιωδέστατα ταῦτα στοιχεῖα τῆς διατηρήσεως τῆς ζωῆς διὰ μόνον τὸν λόγον, ὅτι, ἂν ταῦτα ὑποστῶσιν ἀνωμαλίαις καὶ παραχῆς, ἀναπόφευκτος ἀποβαίνει ἡ γέννησις ἀσθενειῶν. Ὅπως ὁμως πρὸς σχηματισμὸν κεφαλαίου πρέπει τις ἀναλόγως νὰ ἀκονομηθῇ καὶ νὰ κερδαίνῃ χρήματα, οὔτω καὶ μετὰ τὴν παραλαβὴν τῶν τροφῶν, τῶν παραγοσῶν τὴν θερμότητα, ὀφείλει νὰ συμβαδίσῃ καὶ καταάλληλος ἰματισμὸς καὶ τοῦ δερμάτος ἐπιμέλεια. Διότι τοιουτοτρόπως

ἀποφεύγει τις πᾶσαν περιττὴν καὶ ἀκαίρον θερμότητα ἀπολαίαν ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ αἱ ὕλαι ἐκείναι, αἵτινες ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσωσι τὴν μετουσίωσιν, ἀπομακρύνονται τοῦ σώματος διὰ τοῦ καλῶς λειτουργούντος δερμάτος.

Πρὸς τούτοις ἡ υγιεινὴ καθήκον ἔχει νὰ ἐξετάξῃ καὶ τὰ τελικὰ ἐξαγόμενα τῶν θρεπτικῶν λειτουργιῶν καὶ νὰ μερμηξῇ ὅπως αἱ ἐκρίσεις καὶ αἱ ἀναθυμιάσεις γίνονται κατὰ τοιοῦτόν τινα τρόπον, ὅστε ἡ ἀποσύνθεσις αὐτῶν νὰ μὴ συμβαίνῃ ἐγγὺς τῶν οἰκημάτων. Διότι κατὰ τὴν ἀποσύνθεσιν ὀργανικῶν οὐσιῶν εἰς τὰς ἀπλουστάτας ἐνώσεις τοῦ ἀνθρωπικοῦ ὄξεος, τῆς ἀμμωνίας καὶ τοῦ ὕδατος, παράγονται συγχρόνως καὶ ἄλλα ἀέρια ὄλων διόλου ἀνατρέποντα τοὺς σπουδαιότερους τῆς υγιεινῆς νόμους. Ἐντεῦθεν προκύπτει ὁ ἐκ τῆς σήψεως κίνδυνος καὶ αἱ ἄλλαι βλάβαι τοῦ ὀργανισμοῦ, εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ὁποίων ἐνδελεχῶς ἐγκύπτει ἡ πολυάρθριμος χορεία τῶν περὶ τὴν υγιεινὴν ἀσχολουμένων ἰατρῶν τῶν νεωτέρων χρόνων.

Ἄρα καὶ αἱ νοσογόνοι οὐσίαι τροφῆν πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ διάδοσιν αὐτῶν εὐρίσκουσιν ἐν πρῶτοις εἰς τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ ζῶμεν καὶ κινούμεθα, καὶ ἔπειτα εἰς τὸ ὕδωρ, ὅπερ πίνομεν. Ἐντεῦθεν ὀρμάται κατ' ἐξοχὴν πᾶν μίασμα, ὅπερ ἐν μέρει μολύνει καὶ τὸν ἀέρα. Διὰ τὴν ἀποβῆθ' δὲ ἀποτελεσματικὴ ἡ ἀπὸ τῶν ἀσθενειῶν προφυλακὴ πρέπει νὰ μελετηθῇ κυρίως ἡ ἐπιρροὴ ὄλων τῶν νοσογόνων παραγόντων ἐπὶ τῶν κατ' ἕκαστα μερῶν τοῦ κοινωνικοῦ βίου. Ἡ σκόπιμος διάταξις καὶ διαίρεσις τῶν χώρων, ἐν οἷς προσκαίρως ἡ διαρκῶς ἐνδιατινῶνται ἄνθρωποι, ἔχει διὰ τὴν υγιεινὴν τὴν αὐτὴν σπουδαιότητα, ἣν καὶ τὰ μέσα καὶ οἱ διάφοροι τρόποι τῆς συγκοινωνίας μεταξὺ τῶν ὁποίων δύναται νὰ συγκαταλεχθῇ καὶ ὄλον τὸ σύστημα τῶν λεγομένων σωστικῶν ἐταιριῶν.

Μικρὸν καὶ ποικίλον ἀληθῶς εἶνε τὸ πρόγραμμα τῆς ἐπιστήμης ταύτης, ἵκαν δὲ προσεχῶς ἐλπίζομεν νὰ μεταδῶσιν ὀλίγας τινας περὶ αὐτοῦ πληροφορίας εἰς τοὺς ἡμέτερος ἀναγνώστας.

Η ΟΡΝΙΘΟΓΑΛΗ.

Ἐν τῇ τελευταίᾳ ὀρνιθολογικῇ ἐκδόσει τοῦ συλλόγου "Ὀρνιθός" ἐν Βερολίῳ παρέστη εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἐπισκεψαμένων αὐτὴν φαινόμενον, κινήσαν τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἀσπίαν πάντων καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν μᾶλλον πεπειραμένων ὀρνιθολόγων. Ἐντὸς κλωβίου, σχετικῶς οὐχὶ μεγάλου, εὐρίσκατο κεκλεισμένη γαλῆ ἐκ τῶν συνήθων, ἔχουσα περὶ αὐτὴν οὐκ ὀλίγα διάφορα πτηνά, ἅτινα φαιδρῶς περιέπαινον, ἐπήδον καὶ ἐκινεῖντο περὶ τὸν ἄλλως τόσον ἐπιφθόρον καὶ σαρκοβόρον αὐτῶν ἐγβρόν. Ἐπὶ τῆς ῥάγεις τῆς γαλῆς ἐκάθητο ἡσυχῶς εἰς σπίνος, ἐγγὺς τῆς ῥινὸς αὐτῆς μία μελαγχολικὴ τρυγὼν ἔψαλλε τὸ ἄσιμά της, εἰς τολμηγίας ἀγίθωλος ἐπετερούζεν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν της, ἐπήδα καὶ ἐπεκάθητο πρὸς στιγμὴν ἐπ' αὐτῆς, εἰς ψῆρος ἐκέντα διὰ τοῦ ῥάμφους του τὴν οὐρὰν της καὶ τίλλων τὰς τρίχας ἐφαίνετο ὡσεὶ ἀνεζήγει τι ἐν αὐτῇ. Καὶ ὅμως, ἐν ᾧ ὅλα ταῦτα συνέβαινον, ἡ γαλῆ ἐξηκολούθει νὰ μένῃ γαλήνιος καὶ ἀκίνητος καὶ ἐφαίνετο οὐδόλως ταρασσομένη ἐκ τοῦ θορύβου τοῦ μικροῦ ἐκείνου ὄχλου.

Πλήθος θεατῶν ἴσταντο ἀδυσκόπως περὶ τὸ κλωβίον καὶ ἐθεώρει ἐξεστραχὸς τὸ ἀνεξήγητον φαινόμενον. Ὁ εἰς ἐδοῦ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα νομίζων ἑαυτὸν τὸν καλλίτερον

ζωογνώστην τοῦ κόσμου, ἔλεγεν ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν εἶνε παρὰ ἀπλὴ ἀπάτη, διότι ἀδύνατον ἡ γαλῆ νὰ μὴ ἐφορμήσῃ κατὰ τῶν πτηνῶν ἐκτὸς, ἐὰν μετεβλήθῃ τὸ φυσικόν της τῆ βραθεῖα καταλλήλων ναρκωτικῶν μέσων. Ὁ ἄλλος ἐκεῖ ἔλεγεν, ὅτι πιθανῶς τὸ ζῷον ὑπεβλήθη προηγουμένως εἰς πολλὰς ταλαιπωρίας καὶ κακιώσεις, ἐξ ὧν πᾶν ἀπέλασεν ἐνδιαφέρον πρὸς τὰ περὶ αὐτὸ γινόμενα, ὅσως ὅστε μὴδὲ καὶ ἐν πτηνὸν νὰ δύναται νὰ συλλάβῃ. Τὰς θεωρίας των ταύτας ἀμφότεροι ἐστήριζον κυρίως ἐπὶ τῆς διαγωγῆς τῆς γαλῆς, ἡ ὅποια σχεδὸν πάντοτε κατέκειτο ἡσυχῶς καὶ ἀτάραχος, ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν ἐλάμβανον συγχρόνως ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἀκριβῶς τοιαύτη εἶνε ἡ συνήθεια τοῦ ζῷου. Ὅταν ἐγγιζούσης τῆς ἐσπέρας, κατὰ τὴν φυσικὴν τῆς γαλῆς ἔξιν, ἐγίνετο ζωηρὰ καὶ ἤρχιζε νὰ παίζῃ, συνελάμβανε μεταξὺ τῶν σκελῶν της μικρὰν τινα περιστέρην ἢ διὰ τῶν ὀνύχων της ἠμύνετο κατὰ τοῦ ῥάμφους τοῦ ψάρου χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὸν πληγόνῃ, ἔταν κατόπιν ἐξερχομένη τοῦ κλωβίου διέτρεχεν ὄλον τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐκθέσεως, προκαλοῦσα τὴν ὄργην τῶν πολλῶν ψιτυκῶν καὶ ἰδίᾳ τὸν χύλον τῶν περιέργων πτηνῶν, τῶν λεγομένων Κακαδοῦ, αἵτινες νεύοντες διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τὰς ποικιλοχρούς αὐτῶν κεφαλάς ἀνοροῦντες

ἐξέπεμπον κατ' αὐτῆς ἀγρίας φωνὰς ἔτοιμοι πρὸς μάχην, ἐν ᾗ αὐτῇ ἀδιάφορος πρὸς ὄλον τοῦτον τὸν θόρυβον ἐπλησίαζε τὰς γωνιάς της πρόσωπα σείουσα τὴν οὐρὰν καὶ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τὰς θωπείας των, καὶ ἐτι μᾶλλον ὅταν ὁ διευθυντῆς τῆς Ἐκθέσεως τῇ ἔρριπτεν ἕνα ποντικὸν καὶ αὐτὴ ἀμέσως μετ' ἀγρίας ὀρμῆς ἐπέπιπε κατ' αὐτοῦ καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων πτηνῶν τὸν κατεβρόχθιζε, — τότε βεβαίως δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ χρεωκοπήσῃ ἡ σοφία ὄλων ἐκείνων, ὅσοι ἤθελον ἐκαστος κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον νὰ ἐξηγήσωσι τὸ θαυμασιωτέον φαινόμενον.

Τούτου παρεχόμεν καὶ ἡμεῖς σήμερον πιστοτάτην εἰκόνα, συνοδεύοντες αὐτὴν καὶ δι' ὀλίγων τινῶν σημειώσεων.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς κεντρικῆς Ἑβρώπης, ἐνθα τιθασσεύονται καὶ τρέφονται κατὰ μεγάλα πλῆθη διάφορα γένη πτηνῶν καὶ ἰδίᾳ καναρινίων, εὐρίσκει τις ἐν τοῖς ὀρνιθοκομείοις γαλιὰς ἀφελῶς καὶ ἀνάκως νὰ περιέρχονται εἰς τὰ διάφορα διαμερίσματα μεταξὺ τῶν πτηνῶν, χωρὶς νὰ ἐπιτίθενται κατ' αὐτῶν, ἐν ᾗ ἄλλως ἐν πάσῃ περιστάσει δεικνύονται πρόθυμοι εἰς τὸ νὰ ἐφορμῶσι καὶ νὰ καταδιώκωσι τοὺς ποντικούς. Περὶ τῶν ἔξεων τοιαύτης τιнос γαλῆς σπουδαῖος γερμανὸς ὀρνιθολόγος, ὁ Dr. Karl Russ ἔγραψεν ἐμβριθεῖς μελέτας, ἐκ τίνος δ' ἐξ αὐτῶν ἀποσπῶμεν τὰ ἐξῆς: «Διὰ νὰ καταστήσω μίαν γαλῆν ἡμερον καὶ ἀκίνητον πρὸς τὰ ὑπ' ἐμοῦ τρεφόμενα πτηνά, πολλὰκις ἤρκεσε κατ' ἀρχὰς μία μόνον σιληρὰ τιμωρία, ἥτις ἀργότερον ἐν εἰδει ἀπλῆς ἀπειλῆς, οὐδέποτε ὅμως πραγματικῶς ἐπανεληφθῆ, εἶτα ἀδιάκοπος διαμονὴ πλῆστον τῶν πτηνῶν. Ἐλγόν ποτε μίαν τοιαύτην ἵκαν ἀπίθασσον ἐν γένει καὶ ἀγρίαν, τὴν ὅποιαν κατόρθωσα μετὰ πολλοὺς κόπους νὰ ἐθίσω εἰς τὴν ἐγγύτητα τῶν πτηνῶν. Ἐν τούτοις δὲν ἤμην πάντοτε ὄλων βέβαιος περὶ τῆς ἐντελοῦς αὐτῆς ἐξημερώσεως ἀπέναντι αὐτῶν. Ἐσπέραν τινα

ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου εἶρα περίστασι καταλλήλων καὶ ὕπει- ἔδουσε διὰ τῆς ἡμικλειστοῦ θυρίδος εἰς τὸν βριθοντα παν- τὸς εἶδους πτηνῶν μέγαν κλωβόν. Ἐν τούτοις ἀντὶ κατα- στροφῆς καὶ αἰματοχυσίας ἐπιστρέφας εἶρον αὐτὴν καθήμε- νην ἡσυχῶς ἐν τινι γωνίᾳ πλησίον τῶν μικρῶν καὶ ἐκπε- φοβισμένων ὀρνύγων καὶ περιστέρων, αἱ ὅποια ἐν τῷ τρέμῳ των ἄπασαι κατέφυγον συνθλιβόμεναι ἢ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης εἰς τὰς γωνίας.» „Ἄλλοτε μοι ἐστάλη ἐκ Φρισλανθίας γαλῆ τις

ἵκαν ἡμερος, ἡ ὅποια ἐκ μικρῶς ἡλικίας ἐθισθεῖσα νὰ ζῆ μετὰ τῶν πτηνῶν ἐχρησι- μοποιήθη κατ' ἐμοῦ εἰς φυλακὴν τῶν κλωβῶν ἀπὸ τῶν μυῶν. Παρ- ἔθετον εἰς αὐ- τὴν τὴν τροφὴν ἐν τῷ αὐτῷ τρυ- βλίῳ, ὅθεν ἐτρο- γων καὶ οἱ σπίνου καὶ οἱ ψῆροι, καὶ οἱ κολοιοὶ καὶ αἱ ὀρνίθες, οἱ λα- γιδεῖς καὶ οἱ κύ- νες, καὶ ἐν τού- τοις οὐδέποτε οὐδ' ἡ ἐλαχίστη παραχῆ ἐπῆλθε μεταξὺ αὐτῶν. Ἡ γαλῆ αὐτὴ ἐπεδείκνυε παρα- ματικῶς ἐν πᾶ- σιν ἀνθρώπου νο- ημοσύνην ἢ μι- κρὰ μου θυγά- τηρ, τετραεῖτις μόλις τὴν ἤλι- κίαν, ἐπαίξε μετ' αὐτῆς ὡς ἀνεὶ ἐπαίξε μετ' ἄλ- λου ὀρνιθόσκαι- διου. Τὸ ζευ- γιῶν καὶ τὸ κυ- νηγητό, ἄλλα διάφορα παιγνί- δια διὰ σφαιρῶν

Η ΟΡΝΙΘΟΓΑΛΗ. Σχεδιασμά τοῦ C. Garber.

καὶ μικρῶν ἐκ μαριάρου σφαιριδίων κτλ. ἐφαίνετο ὅπως δὴ ποτε ὅτι ἐπροξένουν εἰς ἀμφοτέρους τοὺς παίζοντας μεγάλην θυμηδίαν καὶ εὐχαρίστησιν. Ἐν ᾗ ἡ γαλῆ πάντοτε ἠμύνετο καὶ εἰς οὐδένα ἐπέτρεπέ ποτε νὰ τὴν προσβάλλῃ, ὡσάντις ἐπαίξε μετὰ τοῦ παιδίου οὐδόλως ἀνθίστατο οὔτε ἠδύμονε, ὅταν τοῦτο τὴν συνελάμβανε ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἢ τῆς οὐρᾶς ἢ τῶν ὀτων, σπανίως δὲ μόνον, ὅταν παραπολὸ πλέον ἐβα- σανίζετο, ἐπεδείκνυε τοὺς ὀξείς αὐτῆς ὄνυχας. Ἐκ τῶν ὀλιγων τούτων καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων παρατηρήσεων ἐξά- γεται, ὅτι καὶ ἡ γαλῆ, ἂν μετ' ἐπιμελείας καὶ προσηκούσης προσοχῆς ἀνατραφῇ, δύναται ν' ἀναπτύξῃ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἴσην καὶ ὁμοίαν νοημοσύνην πρὸς τὴν τοῦ κύνος.

Ο ΥΠΝΟΣ*)

Τέκνον ἰδὺ στρυγῆς μητρός,
Τέκνον λευκὸν νυκτὸς μελαινης,
Ὁ ὕπνος, μύθων ἰατρὸς,
Καὶ βασιλεὺς τῆς οἰκουμένης.

Καὶ εἰς τὸν ὕπνον ὀφειλῆν
Ἦ ἦρα τίνοισα ἀρχαίων
Ἐδωκε σόνευον καλήν
Τὴν νέαν Χάριν Πασιδέαν.

Τὸ ἀνάκτορον, ἐν ᾗ αἰεὶ,
Δὲν θάλλει τ' ἄστρον τῆς ἡμέρας,
Ἄλλ' ἔχει φῶς αὐτοῦ γλυκῷ
Τῶν ὀφθαλμῶν τῆς τοῦ ἀστέρως.

Κοιτὶς αὐτοῦ ἡ ἀποιτάτη
Ζωώδης γῆ τῶν Κιμμερίων
Ἦ Χάρις πλὴν τὴν μεταλλάττει
Εἰς αἴγλης γῆν καὶ Ἠλυσιῶν.

Ἐπὶ χωρίων παγερῶν
Κ' ἐπὶ ἔμυγλωδῶν κοιλάδων
Ἐκτείνει ἄλλος ἱερὸν,
Πλήρες πτηνῶν καλλιμελάδων.

Σιγῇ παρὰ τὸ ἄλλος τρέχει
Τὸ πένθος νερόν, ἢ λήθη·
Ἄλλὰ ἡ Χάρις τῇ παρέχει
Μορμύρισμα καὶ βόθρ ἀήθη.

Καὶ πρὸ τῆς θύρας τοῦ σηλαίου
Βλαστάνει κόσμον ἐρατὸν
Ἐκρως πάντοτε ἀκμαίου,
Κρόκον, ὑάκινθον, λωτόν.

Πᾶσα σιγῇ, πᾶσα σιὰ
Λύετ' ἐκλείπει πρὸ ἐκείνης,
Ἄλλος ὁ ὕπνος μειδιᾷ
Καὶ ᾄδει πλήρης εὐφροσύνης.

Τῷ ἀφηγεῖται θαυμασίας,
Σοφὰς καὶ πλάνας διηγήσεις,
Γλυκύτεραι τῆς ἀμβροσίας
Ἦνε τῆς Χάριτος αἱ ῥήσεις.

Μὲ μύρτα, βέδ' ἀνθη χλωρά
Τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καλύπτει,
Καὶ ὄλον, σῶμα καὶ πτερά,
Ἐντὸς χρυσοῦς νεφέλης κρύπτει.

Ὅταν τοῦ Φοιβοῦ τὰς αὐγὰς
Ἦ Νῶξ διώξῃ, καὶ χυδῶσιν
Οἱ ὄνειροι, τὰς προσταγὰς
Τοῦ βασιλέως νὰ δεχθῶσιν,

Καὶ ἐπ' ἐκείνου καθήλων
Τὴν σιέψιν, ἄστρον ὑποτρέμον,
Μορφοῖ εἰς ἄγαλμα καλόν
Τὸ ἰδεῖσθαι, — κ' εἴμ' εὐδαίμων!

Ἐν Ἀθήναις.

Ἦ Χάρις ἐπὶ τὴν πενθήρη,
Σκαυὴν χορείαν τῶν Ὀνειρῶν
Τὴν θυμηθῆσαν κατασπέρει
Καὶ τὸ ἠδύπνου τῶν Ζεφύρων.

Τὰς παμμελαίνας πέτραγάς τῶν
Διὰ λευκῶν ἀνθῶν κοσμεῖ,
Καὶ ἀναδίδετ' ἀφ' ἐκάστου
Μύρον μεθύουσα ὀσμῆ.

Τότ' ὁ ὕπνος τὴν φιλεῖ,
Καὶ κλίνων τὴν φιλεῖ καὶ πάλιν,
Ἔως οὐ πέσῃ τρυφηλῇ
Εἰς τὴν βαθεῖάν του ἀγκάλην.

Τὰ κάλλη τῆς ἐν ἡδονῇ
Ἐτάζει· οἱ τῆς Ἀφροδίτης
Ἄγ εἶνε ἤττον φαινή,
Εἶνε πλεῖστον γοῦτις.

Τοιαῦτα κάλλ' εἶν' ἔθια τού!
Κ' ἰδοὺ ὁ ἀναξ νεανίας
Πληροῦτ' ἐξαίφνης ὑπ' ἀφάτου
Λισθήμετος εὐδαιμονίας.

Καὶ θέλων τούτου κιναιῶν
Πάντα θνητῶν νὰ καταστήσῃ,
Κ' εἰς πάντας πλοῦτον ποθεινῶν
Εὐδαιμονίας νὰ χαρίσῃ.

Υἱὸς προστασσει εὐπειθεῖς
Τὸν Φάντασον καὶ τὸν Μορφέα
Εἰς γῆν νὰ φέρωσιν εὐθὺς
Ὀνειρα κοῦφα καὶ ἀρότα.

Καὶ οἱ εἰρὸνευμα τερπνόν,
Καὶ οἱ ἐντρυφήμα φεῖ! νόθον!
Πραγματωθέντα πᾶς ὑπνῶν
Τὸν μύχινον προσβλέπει πόθον.

Ὁ ξένος φθάν' εἰς τὴν πατρίδα,
Ὁ ναύτης εἰς λιμέν' ἀράσσει,
Τρέφει ὁ δούσελις ἐλπίδα,
Ὁ ἔρωσις ἵπτατ' ἐν ἐκστάσει.

Ἦ κόρ' εἰς γάμον εὐτυχεῖ,
Ὁ ἐνοχος δὲν δίδει δίκαια,
Κροῖσοι καθίσταντ' οἱ πτωχοί,
Κ' οἱ στρατηγοὶ δρέπουσι νίκαια.

Τότ' εἰς ὄνειρον τερπνόν,
Ω ὕπνε, σὺ μοι ἀποστῆλλεις
Μάρμαρον ἄσπιλον, στιλπνόν,
Ἄφ' ὀφηλῆς τινος Πεντέλης.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

*) Σ. Σ. Κ. Μία τῶν ὀρασιότερων ποιητικῶν συλλογῶν, ἡ τὴν τραγωδίαν τῆς Πατρίδος μου· ἐκδίδονται ὁσονούτω εἰς φῶς ὑπὸ τοῦ νεωροῦ ποιητοῦ τῶν ἀνωτέρου στήθων. Ἦ ἡμερὸς καὶ γλυκεία πόσις τοῦ κ. Παλαμά, ἐν τῷ συγγράμῳ ἡμῶν βίον πάντοτε ἐμπνεομένη, εἶνε τὸ μόνον σχεδὸν ἐντρυφήμα τῶν ἡμερῶν μας, δι' ὅσους, ἐνοεῖται, ἀρέσκονται εἰς τὴν ἀνάγκῃσιν ἑλληνικῶν στήθων μὲ ἑλληνικὰ γράμματα τυπωμένους.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΕΣΠΕΡΙΑΣ.

δοὶ ὁ πρῶτος σταθμὸς τῶν ἐμῶν καθηκόντων. Ὡς ἐμπεριστα, φιλτάτη μου, πλήρης ἐλπίδων καὶ σχεδίων πρὸ ἐνός ἔτους, ἤδη δὲ ῥηπνὸν τὸ βλέμμα ἐπὶ τὸ μακρὸν τοῦτο διὰ τὴν συντήρησιν ἑλλη- νικῷ ἀναγνώσματος διάστημα αἰσθάνομαι τὴν ἀνακούφισιν αὐθέντος θαλασσοπόρου, δεῖς διὰ τὴν σῶσιν τοῦ συμπατριώτου καὶ ἐαυτῶν ἐρεῖς τὸ πλεῖστον τῆς μετακοιμιζομένης αἰσῆς εἰς τὴν θάλασσαν. Tout est perdu hors l'honneur — et la vie ἴδου προδέσει ὁ στρατηγὸς ἐκεί- νος, ἐν ἧτο ἐκδότης δημογιάσου φύλλου. Ἐν τῇ προηγουμένῃ μου ἀνεβάλων τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν παλαιῶν ἐπαγγελιῶν εἰς τὸ ἐπερχόμενον ἔτος, νῦν δ' ἐπαναλαμβάνω τὴν αὐτὴν εὐχὴν, ὁπερὸν ἐκρούσῃ σοι ὅτι πρέπει ἐπὶ τέλος καὶ σὺ νὰ πληρώσῃς τὴν συνδρομὴν τοῦ κῆρυκος ἔτους. διδοὶ ἐξηγητὴν ἢ ὑπομονὴν τῶν περὶ ἐμᾶ.

Ποῖον ὄραν τῆς ἡμέρας ἔχει ὁ ἀνδρῶπις ἕλας του τὰς δυνάμεις εἰς τὴν ἀκμὴν του; — Περιέργως ἐρώτησις, δὲ εἰπωσιν ἴσως πολλοὶ καὶ τὰ μὲς ἀπαντήσωσιν, ὅτι χω- ρὶς ἀμφιβολίαν τοῦτο συμβαίνει τὸ πρῶτ', ἅμα ἐγερθῆ τις ἐκ τῆς κλίνης. Οὐδεὶς τὸ ἀνέσται βέλαια, ἐπὶ παρὰ τῷ λαῷ τοιαύτη ἴδεια ἐπικατεῖ, καὶ ἐν τούτοις τὸ πρῶτον ἔχει ἄλλιος.

Οἱ σοφοὶ ἔχουν κατὰ ἐργαλεῖα, τὰ ὅποια ὀνομάζον δυνάμειτρα καὶ μὲ τὰ ὅποια κάποιος ἰατρὸς ἐπίσημος τοῦ Βερολίνου ἐσχάτως ἐμέ- τρησε τὴν μιλίην δυνάμιν τοῦ ἀνδρῶπου. διὰ τῶν παρατηρήσεων τοῦ ἐπιστήμονος τούτου ἀπεδείχθη, ὅτι ὁ ἀνδρῶπις ἐγειρόμενος ἐκ τῆς κλίνης τὴν πρῶτην εἶνε σχετικῶς ἀδυνατέστατος. Ἀπὸ τὸ πρῶτον μῶς ἀρχί- ζει νὰ ἐπιτείνεται ἡ δύναμις τῶν μυῶνων μας καὶ μετὰ τὸ γέστω φθάνει εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς ἀκμῆς τῆς. Μετ' ὀλίγον πάλιν ὀλιγοστεύει ἐπὶ τινος ὄρας, πρὸς τὸ ἑσπέρας ἀφάνει ἐκ νέου καὶ ἐλαττώνεται ἐπειτα διαρκούσης τῆς νυκτὸς μέχρι τῆς πρωίας. Αἶων περιέργως ἐπίσης εἶνε καὶ ἡ παρατήρησις, ὅτι ὁ ἰδρῶς ἐλαττώνει τὴν δυνάμιν τῶν μυῶνων καὶ ἐπὶ ἡ τακτικὴ καὶ μὴ ὑπερβολικὴ ἐργασία περισσότερον ἀφάνει τὴν δυνά- μιν παρὰ ἡ δολιχὴ ἐργασία, δηλαδὴ ὁ ἐν ἀργίᾳ καὶ βραχυμῆς καταπατανό- μενος βίος, δι' αὐτὸ λοιπὸν ἐργάσασθε πάντες, ὅσοι θέλετε νὰ ἴσῃτε δυνα- τοὶ καὶ εὐφροσται!

Εἰς τὸ γραφεῖον, ἔνθα ἐρροφιλόνται τὰ γραμμάτια τῆς ἑθνικῆς τρα- πέζης ἐν Βασιλευσίν, ἐργάζονται 120 γυναῖκες. Ἀπὸ τῆς ὁ πρωιῆς ὄρας μέχρι τῆς 12^{ης} καὶ ἀπὸ τῆς 2. μ. μ. μέχρις ἑσπέρας εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀσχολοῦνται, παρὰ εἰς τὸ νὰ μετρώσιν τραπέζια γράμματα καὶ τοιουτρόπως πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἀποκτάσι διὰ τῆς συνθείας ἑκατὸν δεξί- τηρα καὶ εὐρέειαν εἰς τὸ μετρεῖν· ἄλλ' ἂν καὶ αἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν ἦνε νέαι, ἔχουσι ἐν τούτοις ὄλον ἀγρῶν καὶ καταβεβλημένον σῶμα, πολλῶν αἱ γέρας φέρουσι ἐλκη, μερικῶν δὲ καὶ τὰ πρόσωπα ἀκόμη καὶ οἱ ὀφθαλ- μοὶ πάσχουσι δεινῶς. Τούτο προέρχεται ἐκ τοῦ ἀρσενικοῦ τοῦ περιεχομέ- νου εἰς τὸ πρῶτον χροῖμα τῶν γραμματίων. Ὅσῃν προσοχὴν καὶ ἀν κα- ταβύλλισον ἕλας, τὸ κακὸν πάντοτε ἀργὰ ἢ γρήγορα ἀναφανταίται, μικρὰ τοῦ δέματος ἐγκοπή ἀρκεῖ νὰ προκαλέσῃ σφοδρὰν φλεγμονὴν, εὐδαίως μεταδιδομένη διὰ τῶν χειρῶν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Οὐκ ὀλίγα τῶν γυναικῶν τούτων τοσοῦτον καταβύλλονται ὑπὸ τοῦ δηλητη- ρίου τούτου, ὅστε ἀναγκάζονται νὰ παρατηρῶσι τῆς θέσεως τῶν. Ὁ μηνιαῖος μισθὸς τῶν γυναικῶν τούτων εἶνε 75 δολάρια, ἧτοι 800 φράγκα περίπου.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν κλάδων τῆς βιομηχανίας, οἵτινες ἐν Νέα Ὑόρκη ἔλαβον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη μεγάλας διαστάσεις, σπουδαῖον θέσον κατέ- χει ἡ κατασκευὴ σιγῶν καὶ σιγαρέτων, δι' ἃ ἀσχολοῦνται ἐπιμερδῶς πλέον τῶν 80 χιλιάδων ἀνθρώπων. Ἦ ἔτησια παραγωγή συμποσούται εἰς 500 περίπου ἑκατομμύρια σιγῶν καὶ 800,800,000 σιγαρέτων καὶ διατε- μνεται εἰς 1600 ἐργοστάσια, ἀν τὸ μέγιστον, παράγον ἑτησίως ὑπὲρ τὰ 50,000,000 σιγῶν, ἀντιπροσωπεύει τὴν σήμερον ἑλὴν τὴν πρὸ εικοσαετίας εἰς τὸ εἶδος τοῦτο βιομηχανικὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀμερικανικῆς μητροπόλεως. Ἐργοστάσιον τινὲς κατασκευάζουσι μηνιαίως μόνον 20,000 σιγῶν, πολλὰ δὲ μόλις καὶ μετὰ βίας ἀποχῶσιν ἐν τῆς καθημερινῆς τῶν ἐργασίας. Ἦ ταχέως αὐτὴ καὶ καταπληκτικὴ πρόδοσις εἶνε ἐπὶ μᾶλλον ἀξιοσημειώτου, καδ' ἔσον πρὸ εικοσαετίας τὰ ἐργοστάσια ταῦτα δὲν ἐρρολογοῦντο, ἐν ᾗ τὴν σήμερον ἔτος τοῦ τακτικῶ φόρου ἐπὶ τοῦ ἐπιτηδεύματος ἀπὸ τῶν

ἐργοστασίων τούτων ἀναφέρονται κατ' ἔτος ὑπὲρ τοῦ ταμείου τῆς πόλεως περὶ τὰ 25 ἑκατομμύρια φράγκων. Ἐν τούτοις ταῦτα ἐξηγεῖται ὁποσδή- ποτε, διδοὶ θὰ τὰ παρασκευαζόμενα σιγῶν καταναλωσάνται ἐν αὐτῇ τῇ Νέα Ὑόρκη, ἐλάχιστον δὲ εἶνε τὸ δὲ αὐτῶν γινόμενον ἐξαγωγικῶν ἐμπορῶν.

Ὅλα τὰ σιγῶν περιτυλίσσονται διὰ τῶν χειρῶν, ἡ δὲ ἐργασία αὕτη γίνεται ἐν μέρει μὲν ἐν αὐταῖς ταῖς ἀθούσαις τῶν ἐργοστασίων, ὡς ἐπὶ τὸ πάλῃ δὲ κατὰ τὸ λεγόμενον σύστημα tenement ἐν ταῖς οἰκίαισι τῶν ἐργατῶν, διδοὶ τοιουτοτρόπως δύναται νὰ συνεργασθῶσι καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῶν οἰκογενειῶν τῶν, ὡστε πολλῶν δὲ βραδουδιαίως αὐτῶν μισθὸς ἀνέρχεται εἰς 100 φράγκα.

Ὁ ἐν Λονδίῳ μέγας τραπεζίτης James Ρότσιλδ ἔσπευτε ποτε πρὸς τὴν τράπεζαν τοῦ Λονδίνου συνάλλαγμα τι διὰ νὰ τὸ προεσφλήσῃ, ἀλλὰ τὸ ἐπίσης μέγα τραπεζικὸν καθήκονμα ἠρόνθη νὰ ἐκπληρῶσῃ τὴν αἰσῆσιν του, λέγον ὅτι δὲν προεσφλεῖ συναλλάγματα ἀπὸ ἰδιωτῶν προερχόμενα.

L.C.

Τῇ ἐπιποσῇ παρόσθῃ ὁ ἴδιος Ρότσιλδ ἐν συνοδίᾳ ὑπὲρ τοῦ κρατοῦτος ἐν χειρὶ βιβάσιον πλήρες πενταλίρων γραμματίων τῆς ἐν λόγῳ τραπεζίας, ἐξή- τησε δὲ ἀν' αὐτῶν χρυσὸν δίδων ἐκαστοτε ἀνὰ ἑν γραμμάτιον πρὸς ἐξο- φλήσιν. Ἦ ἐργασία αὕτη διήρκεσεν ἐπὶ ἕλας ὄρας. Τὴν ἐπομένην ἡμέ- ραν ἐπαγεθῆθη ἡ αὐτὴ ὑπέθεσις, ὁμοίως δὲ καὶ τὴν τρίτην. Ἀπερχόμενος τὸ ἑσπέρας τῆς ἡμέρας ταύτης ὁ Ρότσιλδ ἐκ τῆς τραπεζίας εἶπεν ὅτι εἶνε ἠναγκασμένος νὰ ἐξακολουθήσῃ πρῶτον τοῦτο καδ' ἐκαστὴν ἐπὶ τρεῖς μῆ- νας. Τοῦτο καὶ μόνον ἦρκεσε νὰ ἐμπούσῃ φρίκην καὶ τρόμον εἰς τὴν διεθνοσιν τῆς Τραπεζίας, ἧτις ἀμέσως ὑπεσέθη μετὰ πείρας προθυμίας νὰ προεσφλήσῃ ἐν τῇ μέλλονα θὰ τὰ γραμμάτια τοῦ ἰδιοῦ, ὅστις ἠδύ- νητο, ἔστω καὶ προσωρικῶς, νὰ ἀναγκάσῃ τὴν Τράπεζαν εἰς διακοπὴν τῶν πληρωμῶν τῆς.

Κατὰ τὸ ἔτος 1882 ἐρωτεῖσθησαν ἐν Σκωτίᾳ, ὡς μανθόμενον ἐξ ἐπι- στήμου στατιστικῆς, ὑπὲρ τὰ δύο ἑκατομμύρια δένδρων. Ἦμερὶ δὲ, οἱ Ἕλληνες, δὲν παρέρχεται σιγδὸν μὴν χωρὶς νὰ καταστρέφωμεν διόκληρα δάση καὶ νὰ γίνωμεν πρῶτοι μάλιστα βλάβης εἰς τὴν ἀσυχίαν καὶ πτωχὴν ἡμῶν πατρίδα.

Ἦ ἀξία τῶν οἰκοπέδων ἐν τῇ ἀρχαίᾳ συνοικίᾳ τῆς Νέας Ὑόρκης εἶνε νολοσοσία. Ἐσάτωσ ἐπιλήθῃ ἐπὶ οἰκοδόμημα 16 πεδῶν μήκους καὶ 25 ποδ. βάρους ἀντὶ 1,100,000 φράγκων.

Ἦ κατὰ μέσον ὄρον διάρκειαν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἐν ταῖς διαφο- ραῖς χώραις τῆς Ἑυρώπης ὑπελογισθῆ ἐπ' ἐσχάτων ὡς ἐξῆς: Ἐν μὲν

Αγγλία και Σκωτία 27 ετών, εν Γερμανία 28.6, εν Γαλλία 29.2, εν Γερμανία 28, εν Γαλλία και Λύδωρα 27, εν Γαλλία 26, εν Ισπανία 27, εν Βελγίω 29, εν Ολλανδία και Δανία 28, εν Σουηδία και Νορβηγία 27.6, εν Ρωσία 25 και εν Τουρκία 26 ετών.

Χαρτοποσία υπάρχουσα εν Γερμανία 548, εν τῆς Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικής 900, εν Μεγάλῃ Βρετανίᾳ 660, εν Γαλλίᾳ 580, εν Γαλλίᾳ 206, εν Αὐστρία καὶ Ρωσία ἀνά 180, εν Ἰσπανίᾳ 68, εν Βελγίῳ 29, εν Δανίᾳ 19, εν Ολλανδία καὶ Πορτογαλίᾳ ἀνά 16, εν Ἑβραία 15, εν Ἰαπωνίᾳ 6, εν Ἑλλάδι, Ρουμανίᾳ καὶ Χαβάνῃ ἀνά 5. Ἐν Καρκαστῷ παρεστῆθη περὶ τὰ μέτρα δεκαετηρίου ὁ „Οιδίπους“

τοῦ Σαφοκλέους. Ἡ μεγάλη τοῦ θεάτρου αἰδέα εἶχε τεθῆ κατά τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐκτὸς ἐνεργείας, ἀπαν δὲ τὸ πρόθετον μέρος τῆς σκηνῆς εἶχε μεταβληθῆ εἰς ὄρχηστρον. Πρὸ τοῦ ὀλίγου ὑψηλότερον διεσκευασμένου δευτέρου τμήματος τῆς σκηνῆς, τοῦ ἀποτελομένου τὴν ἐξωθεν τῆς πόλεως τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων μισρὸν πλάστιγγον εἶχε τεθῆ πρόαινον παραπέτασμα, ὅπερ ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος κατέπεσε βραδέως κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον. Ἡ εἰς τὸ θέαμα εἰσαγωγή ἐγένετο διὰ τοῦ εἰς τὴν „Ἄλκηστιν“ προανακρούσματος τοῦ Gluck, ἀνευ διακοπῆς διήρκεσεν ἡ παράστασις 2 1/2 ὥρας ἐπιμνησθεῖσα φρενητιωδῆς ὑπὸ τῶν θεατῶν.

Ἐν τῆς συναναστραφῆς τῆραῶν καὶ σχολαστικῶν καθηγητῶν, οἵτινες συνήρχοντο συχνάκις παρὰ τῆς κλεινῆς Σατοβραίου, ἐλέγχθη ποτὲ ὁ ἔξῃς στίχος τοῦ Λαφονταίν:

— L'ennui naquit un jour de l'uniformité (ἡ ἀνία ἐγενήθη ἡμέραν τινὰ ἐκ τῆς μονοτονίας).

Ἡ κριτικὴ Σατοβραίου ἐπανέλυθεν αὐτόν, ἀλλ' ἐξεπίτερδες ἔσφαλε κατὰ τὸν λόγον καὶ εἶπεν:

— L'ennui naquit un jour de l'université (ἡ ἀνία ἐγενήθη ἡμέραν τινὰ ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου).

Ἐπὶ τούτοις ὄψαινε. Ἔσο δ' ἐπιεικῆς πρὸς τοὺς ἀλλεῖλαις γραφίδω, προσηρημένης τὰ κενὰ καὶ τὰ γόστια νὰ πληρῶ. Ἐύχρηται μετ' ἑλπίδας ἡμέρας νὰ ἐπιανέλθω μετὰ πλουσίας συγκριμῆς εἰδήσεων, καὶ ὡς ἀπὸ νέας ἀφειρητικῆς νέον νὰ λάβω χρονογραφικῶν ὄψεων.

Καὶ τοῦ χρόνου!

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΥ.

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ. — κ. Γ. Α. Ἀλ. εἰς Ἀρμαθρῶ. Μήπως κενόπεσον ἡ πρὸ ἡμεῶν καὶ πάλιν ἐβδομημίδιον ἀπευθυνθεῖσα ἡμῖν ἐπιστολή; Δὲ ἐκείνης καὶ πάλιν ἐσοποῦμεν νὰ ἴδω ἐνδιαφερόμενοις θερμῶς. — κ. Σ. εἰς Παναγορέσιον. Μετὰ λύπης θὰ προβῶμεν εἰς τὰ ἔντονα ἐκείνα διαβήματα. — κ. Α. Μ. εἰς Βόσων. Νὰ ἐδγηγηθῆτε ἐκ τῆς ἐπισυνημμένης τῆς φυλακίᾳ ἀγγελίας. Κατὰ ταύτην ἡ προσηρημένη θὰ ἐπιδιαχωθῆ γραμματικῶς. — κ. Ε. Ζ. εἰς Θεσσαλονίκην. Οἷον ὑπάρχει διῶθεσις κρατικῆς ραμῆς. — Ἐρίων. Τὸ ὄρατον ψευδώνυμον Ζαχ εἶχε καὶ ἐτίμησεν ὁ ποιητὴς τῶν „Ἄντικων νυκτῶν“. Νὰ ἀφοράσθε τὴν νέαν ἐκδοσὴν τῶν (ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῆς Βιβλιοπωλείου τῆς „Καίτης“) καὶ πρὸν τὰς ἀναγνώσθε νὰ τὰς ἀντιγράψθε τρεῖς καὶ πλεον, ἀν οὐχὶ δι' ἄλλο, ἀλλὰ θὰ νὰ μάθητε ἀρθογραφίαν τοῦλάχιστον. — κ. Α. Δ. εἰς Κυθωνίας. Δὲν δικαιολογεῖ ἡ εἰς οὐρανὸς μεταστάσις τοῦ ἡμετέρου Ἀναποκριτοῦ τὴν ἀφρησὴν τῆς πληρωμῆς. Ὁ θάνατος μόνον τοῦ θύματος του τὰ χρέη δικαιώσεται νὰ παραγράφῃ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Ἡ φιλοποσία παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς. — Βενετικὴ καλλονή, εἰκὼν Ε. Blaas σελ. 341. — Ἡμῶς ἡ μικρὰ Κιούρτισσα. — Συμπέσιον παρὰ τῶν Γαλιῶν, μετὰ εἰκόνας τοῦ Ἰωσήφ Κίς. — Ποικίλα ἐπιστημονικά. Ἡ εἰς Ἰαπωνίαν ἀνάστασις. Ὁργανοὶ καὶ ἡμετέριον ἔθνος. Χρομίων ἀκρίματα. Ἐπισημογραφία. — Ἰγνεία. — Ἡ ὀρνυτολογία, μετὰ εἰκόνας τοῦ Ο. Gerber. — Ὁ ὄπτιος, ποίημα Κ. Παλαμῆ. — Ἐπιστολὴ εἰς Ἑσπερίαν. Ἄνευ ποῦ ἢν εἰμὲθα ἀνωκέντητοι. — Ἰστορικὴ ἀναμνηστικὴ ἔκδοσις. — Ὁ Πέλοπος καὶ ἡμετέριος. — Ἀνδρῶν ἐν Σκωτίᾳ. — Οὐδέποτε ἐν τῆς Ἰαπωνίας. — Ἀίτια τῆς ζωῆς ἐν Βερόνῃ. — Χαρτοποσία τοῦ κόσμου. — Ἡ πηγὴ τῆς ἀνίας. — Μικρὰ Ἄλληλογραφία.

Εἰς τὴν ἑξῆς ἐκδοσὴν τῆς ἑξαμηνιαίας ἑφημερίδος ἡμῶν, ἡ ἑξῆς ἐκδοσὴν τῆς ἑξαμηνιαίας ἑφημερίδος ἡμῶν, ἡ ἑξῆς ἐκδοσὴν τῆς ἑξαμηνιαίας ἑφημερίδος ἡμῶν. Τύπος Νῆξ & Νεστοράου, ἐν Ἀθήναις. — Χάρτυς. — Ἐκδοτὴς Frey & Sehnig, ἐν Ἀθήναις.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΒΙΓΛΑ ΟΘΗΚΗ
Ἰληθ. ἐπιμ. τῆς
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑ

